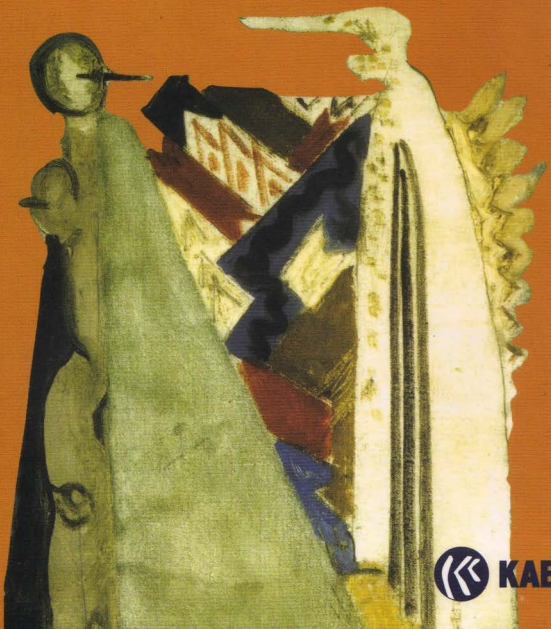
GODOT'YU BEKLERKEN

SAMUEL BECKETT

KABALCI

SAMUEL BECKETT

GODOT'YU BEKLERKEN

KABALCI YAYINEVİ: 165

OYUN DİZİSİ: 1

Samuel Beckett
En Attendant Godot © Les Editions de Minuit, 1952 (Onk Ajans)
Godot'yu Beklerken © Kabalcı Yayınevi, İstanbul 2000
Çeviri, *The Compelete Dramatic Works*, 1990'dan yapılmıştır

Kapak Düzeni: Gökmen Ekincioğlu
Yayıma Hazırlayan: Mustafa Küpüşoğlu

Birinci Basım: Ekim 2000

İkinci Basım: Kasım 2006

KABALCI YAYINEVİ
Himaye-i Etfal Sok. 8-B Cağaloğlu 34110 İSTANBUL
Tel: (0212) 526 85 86 Faks: (0212) 513 63 05
www.kabalciyayinevi.com yayinevi@kabalci.com.tr
online satış: www.kabalci.com.tr

KÜTÜPHANE BİLGİ KARTI
Cataloging-in -Publication Data (CIP)
Beckett, Samuel
Godot'yu Beklerken
ISBN 975-8240-07-2

Baskı: Yaylacık Matbaacılık San. Tic. Ltd. Şti. (0212 567-8003)
Litros Yolu Fatih San. Sitesi No:12/197-203 Topkapı-İstanbul

SAMUEL BECKETT

GODOT'YU BEKLERKEN

2 Perdelik Trajikomedi

Çevirenler:
Uğur Ün - Tarık Günersel

KABALCI YAYINEVİ

Estragon

Vladimir

Pozzo

Lucky

Bir çocuk

Birinci Perde

Kır yolu. Bir ağaç.

Akşam.

Estragon tümseğe oturmuş çizmelerini çıkarmaya çalışmaktadır. Iki eliyle birden çabalar; soluk soluğa kalmıştır. Bitkin, vazgeçer; soluk alıp tekrar başlar. Aynı süreç tekrarlanır. Vladimir girer.

ESTRAGON : *(tekrar cayıp).* Yapacak bir şey yok.

VLADIMIR : *(küçük gergin adımlarla, bacaklarını açа açа yaklaşır).* Al benden de o kadar. Ömrümce, kendime, Vladimir, makul ol, henüz her şeyi denemiş değilsin, deyip karşı koymuştum o fikre. Sürdürüyordum mücadelemi. *(Düşünceye dalar, mücadelesini yad eder. Estragon'a döner.)* Işte yine karşımdasın.

ESTRAGON : Öyle mi?

VLADIMIR : Dönmene sevindim. Ebediyen gittin sanıyordum.

ESTRAGON : Ben de.

VLADIMIR : Nihayet tekrar beraberiz! Bunu kutlamak lazım. Ama nasıl? *(Düşünür.)* Kalk da seni bir kucaklayayım.

ESTRAGON : *(tedirgin).* Şimdi olmaz, şimdi olmaz.

VLADIMIR : *(kırgın, soğuk).* Ekselanslarının geceyi nerede geçirdiğini öğrenebilir miyim?

ESTRAGON : Hendekte.

VLADIMIR : *(takdirle).* Hendekte mi? Nerede?

ESTRAGON : *(göstermeden).* Şuralarda.

VLADIMIR : Peki dövmediler mi seni?

ESTRAGON : Beni mi? Tabii dövdüler.

VLADIMIR : Aynı tipler mi? Her zamanki gibi?

ESTRAGON : Aynı tipler mi? Bilmem.

VLADIMIR : Düşünüyorum da ... yıllardır ... ben olmasam ... sen ne hale düşerdin ... *(Emin.)* Şu an bir kemik yığınıydın, kalıbımı basarım.

ESTRAGON : E n'olmuş?

VLADIMIR : *(üzgün).* Tek insanın altından kalkacağı iş değil bu. *(Bir an. Neşeyle.)* Ama cesareti kaybetmenin sırası mı? Bir milyon yıl önce düşünmeliydik bunu. Bin sekiz yüz doksanlarda.

ESTRAGON : Saçmalamayı bırak da şu pis şeyi çıkarmama yardım et.

VLADIMIR : Eyfel Kulesi'nden el ele ilk atlayanlardan olabilirdik pekâlâ. Üstümüz başımız düzgündü o zamanlar. Artık çok geç. Bizi yukarı bırakmazlar bile. *(Estragon çizmelerine el atar.)* Ne yapıyorsun?

ESTRAGON : Çizmelerimi çıkarıyorum. Senin başına hiç gelmedi mi bu?

VLADIMIR : İnsan çizmelerini her gün çıkarmalı. Yüz kere söyledim. Lafımı dinlesene.

ESTRAGON : *(zayıf bir sesle).* Yardım et!

VLADIMIR : Acıyor mu?

ESTRAGON : *(öfkeyle).* Acıyor muymuş! Bir de soruyor!

VLADIMIR : *(öfkeyle).* Sanki bir sensin acı çeken! Ben insan değilim çünkü! Yerimde olmanı çok isterdim. Neler derdin kim bilir!

ESTRAGON : Acıyor mu?

VLADİMİR : *(öfkeyle).* Acıyor muymuş! Bir de soruyor!

ESTRAGON : *(göstererek).* Önünü ilikleyebilirsin yine de.

VLADİMİR : *(eğilir).* Doğru. *(İlikler.)* İnsan hayatta küçük şeyleri ihmal etmemeli.

ESTRAGON : Ne desem bilmem ki; sen hep son ana kadar beklersin zaten.

VLADİMİR : *(hayal ederek).* Son an ... *(Dalar.)* Ertelenen umutlar ... şeyi perişan eder. Kimin lafıydı bu?

ESTRAGON : Yardım etsene!

VLADİMİR : Bazen o son anın geldiğini hissederim, her şeye rağmen. O zaman iyice tuhaflaşırım. *(Şapkasını çıkarır, içine bakar, elini içinde gezdirir, sallar, yeniden giyer.)* Nasıl diyeyim? Hem ferahlarım hem de *(doğru ifadeyi arar)* ... korkuya kapılırım. *(Tumturaklı.)* KOR-KUYA! *(Şapkasını tekrar çıkarıp içine bakar.)* Komik! *(Şapkasının tepesine sanki bir şeyler düşürmek için vurur, tekrar içine bakar, giyer.)* Yapacak bir şey yok. *(Estragon müthiş bir çabayla çizmesini çıkarır; içine bakar, elini içinde gezdirir, ters çevirir, sallar, yere bir şey düştü mü diye bakınır, hiçbir şey bulamaz, elini tekrar çizmesine sokar; gözleri donuktur.)* Eee?

ESTRAGON : Hiç.

VLADİMİR : Bakayım.

ESTRAGON : Bakacak bir şey yok.

VLADİMİR : Tekrar giymeye çalış.

ESTRAGON : *(ayağını inceledikten sonra).* Biraz havalandırayım.

VLADİMİR : İşte tipik bir insan – ayağının kusurundan ötürü ayakkabısını suçlayan! *(Bir daha şapkayı çıkarır, içine bakar, elini içinde gezdirir, şapkayı silker, üstüne vurur, içine üfler, tekrar giyer.)* Bu gidişat tehlikeli. *(Sessizlik. Vladimir tefekküre dalmıştır; Estragon iyice havalansın diye ayak parmaklarını oynatarak ayaklarını sallar.)* Hırsızlardan biri kurtulmuştu. *(Bir an.)* Makul bir yüzde bu. *(Bir an.)* Gogo.

ESTRAGON : Ne?

VLADİMİR : Nedamete ne dersin? Tut ki pişman olduk.

ESTRAGON : Neden ötürü?

VLADİMİR : Şeyden ... *(Düşünür.)* Ayrıntılara girmemize gerek yok.

ESTRAGON : Doğduğumuz için mi pişman olalım?

Vladimir içten kahkahasını elini kasığına bastırıp hemen keser, yüzünü buruşturur.

VLADİMİR : İnsan gülmeye cesaret bile edemiyor artık.

ESTRAGON : Ürkütücü bir mahrumiyet bu.

VLADİMİR : Sadece tebessüme imkân var. *(Yüzünde geniş bir tebessüm belirir; bir süre gülümser, sonra aniden suratı asılır.)* Aynı şey değil. Ama yapacak bir şey yok. *(Bir an.)* Gogo.

ESTRAGON : *(canı sıkkın).* Ne var?

VLADİMİR : İncil'i okudun mu hiç?

ESTRAGON : İncil'i mi? *(Düşünür.)* Göz atmışımdır herhalde.

VLADİMİR : İlahileri hatırlar mısın?

ESTRAGON : Kutsal toprakların haritalarını hatırlıyorum.

Renkliydiler. Çok güzel. Ölü Deniz soluk maviydi. Bakmak bile susatırdı beni. "Balayımı işte orada geçireceğim!" derdim kendi kendime. "Orada yüzeriz. Mutlu oluruz."

VLADIMIR : Şair olmalıymışsın sen.

ESTRAGON : Şairdim zaten. *(Yırtık pırtık giysilerini göstererek.)* Belli olmuyor mu?

Sessizlik.

VLADIMIR : Ne diyordum? Ayağın nasıl?

ESTRAGON : Hızla şişiyor.

VLADIMIR : Ha evet, iki hırsız! O hikâyeyi hatırlar mısın?

ESTRAGON : Hayır.

VLADIMIR : Anlatayım mı?

ESTRAGON : Vakit geçer. *(Bir an.)* Mesih'le aynı zamanda çarmıha gerilmiş iki hırsız. Biri–

ESTRAGON : Kimle dedin?

VLADIMIR : Mesih'le. Kurtarıcımız Hazreti İsa'yla beraber. İki hırsız. Biri kurtulmuş, ötekiyse ... *(kurtulmuşun ziddını arar)* ... lanetlenmiş.

ESTRAGON : Kurtulan nereden kurtulmuş?

VLADIMIR : Cehennemden.

ESTRAGON : Ben gidiyorum.

Kımıldamaz.

VLADIMIR : Bununla birlikte ... *(bir an)* ... nasıl oluyor da – Seni sıkmıyorum umarım– nasıl oluyor da dört İncil yazarından sadece biri kurtulan hırsızdan bahsediyor? Oysa dördü de çarmıhların oraday-

mış – ya da o civarda. Ama sadece biri kurtulan hırsızdan bahsediyor. *(Bir an.)* Hadi, Gogo, kırk yılda bir ilgi göster bir lafıma.

ESTRAGON : *(abartılı bir coşkuyla).* Anlattığın şeyi gerçekten olağanüstü ilginç buldum.

VLADIMIR : Dörtte bir. Öteki üçünden ikisi hırsızlardan hiç bahsetmiyor, üçüncüsü ise ikisinin ona küfrettiğini yazıyor.

ESTRAGON : Kime?

VLADIMIR : Ne?

ESTRAGON : Hiçbir şey anlamadım. Kime küfretmişler?

VLADIMIR : Kurtarıcıya.

ESTRAGON : Ne diye?

VLADIMIR : Onları kurtarmaya yanaşmadı diye.

ESTRAGON : Cehennemden mi?

VLADIMIR : Gerzek! Ölümden.

ESTRAGON : Cehennemden dediğini sanmıştım.

VLADIMIR : Ölümden, ölümden!

ESTRAGON : E sonra?

VLADIMIR : Demek o ikisi lanetlenmiş.

ESTRAGON : E ne var bunda?

VLADIMIR : Ama dördünden biri hırsızlardan birinin kurtulduğunu söylüyor.

ESTRAGON : N'olmuş? Demek dördü aynı fikirde değilmiş, hepsi bu.

VLADIMIR : Ama dördü de oradaymış. İçlerinden sadece biri kurtulan hırsızdan bahsediyor. Niye öbürlerine

değil de ona inanıyoruz?

ESTRAGON : Ona inanan kim ki?

VLADIMIR : Herkes. Bildikleri tek versiyon bu.

ESTRAGON : Hepsi cahil birer maymun.

Yerinden güç bela kalkar, sol kulise doğru topallaya topallaya gider, durur, ellerini gözlerine siper ederek uzaklara bakar, döner, sağ kulise doğru yönelir, uzaklara bakar. Vladimir onu seyreder, sonra gidip bir çizmeyi alır, içine bakar, çabucak yere bırakır.

VLADIMIR : Püff!

Yere tükürür. Estragon sahne ortasına gelir, sırtı seyirciye dönük durur.

ESTRAGON : Ne sevimli bir yer. *(Döner, sahnenin önüne kadar ilerler, yüzü seyirciye dönük durur.)* Umut verici imkânlar. *(Vladimir'e döner.)* Haydi gidelim.

VLADIMIR : Gidemeyiz.

ESTRAGON : Neden?

VLADIMIR : Godot'yu bekliyoruz.

ESTRAGON : *(umutsuzca).* Ha! *(Bir an.)* Burası olduğundan emin misin?

VLADIMIR : Neyin?

ESTRAGON : Beklememiz gereken yerin.

VLADIMIR : Ağacın yanında dedi. *(Ağaca bakarlar.)* Başka ağaç görüyor musun?

ESTRAGON : Bu ne ağacı?

VLADIMIR : Bilmem. Söğüte benziyor.

ESTRAGON : Yaprakları nerede?

VLADIMIR : Dökülmüş olmalı.

ESTRAGON : Artık salkım söğüt değil ha.

VLADIMIR : Belki mevsimi değil.

ESTRAGON : Daha çok çalı gibi.

VLADIMIR : Bodurağaç.

ESTRAGON : Çalı.

VLADIMIR : Ça–. Ne demek istiyorsun? Yanlış yere mi geldik yani?

ESTRAGON : Burada olması gerekirdi.

VLADIMIR : Kesin gelirim dememişti.

ESTRAGON : Ya gelmezse?

VLADIMIR : Yarın geliriz.

ESTRAGON : Sonra da öbür gün.

VLADIMIR : Mümkün.

ESTRAGON : İlânihaye.

VLADIMIR : Mesele–

ESTRAGON : Ta gelene kadar.

VLADIMIR : Çok acımasızsın.

ESTRAGON : Dün de gelmiştik buraya.

VLADIMIR : Yo, hayır, bunda yanıldın işte.

ESTRAGON : Peki dün ne yaptık?

VLADIMIR : Dün ne mi yaptık?

ESTRAGON : Evet.

VLADIMIR : Yani ... *(Kızar.)* Sen karıştın mı zaten bir işe, kesinlik filan hak getire.

ESTRAGON : Kanımca buradaydık.

VLADIMIR : *(etrafına bakınarak).* Burayı hatırladın yani?

ESTRAGON : Öyle demedim.

VLADIMIR : O halde?

ESTRAGON : Aynı kapıya çıkar.

VLADIMIR : Yine de ... bu ağaç ... *(seyirciye döner)* ... bu bataklık ...

ESTRAGON : Bu akşam olduğundan emin misin?

VLADIMIR : Neyin?

ESTRAGON : Beklememiz gereken günün.

VLADIMIR : Cumartesi dedi. *(Bir an.)* Bence.

ESTRAGON : Sence.

VLADIMIR : Not etmiş olmalıyım. *(Bir yığın gereksiz şeyle dolu ceplerini karıştırır.)*

ESTRAGON : *(sinsice)*. Ama hangi cumartesi? Bugün cumartesi mi sonra? Pazar olmasın? *(Bir an.)* Ya da pazartesi? *(Bir an.)* Ya da cuma?

VLADIMIR : *(randevu günü manzarada yazılıymış gibi şaşkın bakınır)*. İmkânsız.

ESTRAGON : Ya da perşembe.

VLADIMIR : Ne halt edeceğiz!

ESTRAGON : Eğer dün geldiyse ve de biz burada değil idiysek, bugün gelmeyeceğinden emin olabilirsin.

VLADIMIR : Ama dün buradaymışız. Öyle dedin.

ESTRAGON : Yanılıyor olabilirim. *(Bir an.)* Bir dakika konuşmasak nasıl olur?

VLADIMIR : *(zayıf)*. İyi olur. *(Estragon yeniden tümseğe oturur. Vladimir sinirli bir tavırla sahneyi arşınlar, arada sırada uzaklara bakmak için durur. Estragon uykuya*

dalar. Vladimir, Estragon'un önünde durur.) Gogo! ... *(Sessizlik.)* Gogo! ... *(Sessizlik.)* GOGO!

Estragon sıçrayarak uyanır.

ESTRAGON : *(durumunun dehşetini kavramış).* Uyuyordum! *(Sitem dolu.)* Neden uyumama hiç izin vermezsin ki?

VLADIMIR : Kendimi yalnız hissettim.

ESTRAGON : Bir rüya gördüm.

VLADIMIR : Anlatma!

ESTRAGON : Rüyamda–

VLADIMIR : SAKIN ANLATMA!

ESTRAGON : *(evrene doğru bir hareket yapar).* Bu sana yetiyor mu? *(Sessizlik.)* Aşkolsun, Didi. Mahrem kâbuslarımı sana anlatamazsam kime anlatırım.

VLADIMIR : Mahrem kalsınlar. Bilirsin, tahammül edemem.

ESTRAGON : *(soğuk).* Öyle anlar oluyor ki, acaba ayrılmamız daha hayırlı olmaz mı diye soruyorum kendi kendime.

VLADIMIR : Tek başına pek başarılı olamazsın.

ESTRAGON : Çok kötü olur, gerçekten çok kötü. *(Bir an.)* Ha Didi? Çok kötü olmaz mı? *(Bir an.)* Yolun güzelliğini düşününce. *(Bir an.)* Yolcuların iyi kalpliliğini. *(Bir an. Tatlılıkla.)* Kötü olmaz mı, Didi?

VLADIMIR : Sakin ol.

ESTRAGON : *(şehvetle).* Sakin ... sakin ... *(düşteymişçesine)* Ingilizlere sakin derler. Çok sakin insanlardır Ingilizler. Geneleve giden Ingilizin hikâyesini bilir misin?

VLADIMIR : Evet.

ESTRAGON : Anlat öyleyse.

VLADIMIR : Öf, boşver!

ESTRAGON : Körkütük sarhoş olan bir İngiliz geneleve gider. Mama sorar, sarışın mı, esmer mi, yoksa kızıl saçlı mı olsun? Haydi, sen devam et.

VLADIMIR : KES BE!

Vladimir hızla çıkar. Estragon kalkar ve onu sahnenin kenarına kadar izler. Estragon'un bir boksörü destekleyen bir izleyiciyi çağrıştıran hareketleri. Vladimir döner, Estragon'un önünden geçer, başı önde sahneyi baştan başa kateder. Estragon'a doğru birkaç adım atar, durur.

ESTRAGON : *(tatlılıkla).* Benimle konuşmak mı istiyordun? *(Vladimir cevap vermez. Estragon bir adım daha atar.)* Söyleyeceğin bir şey mi vardı? *(Sessizlik. Öne doğru bir adım atar.)* Didi ...

VLADIMIR : *(dönmeden).* Sana söyleyecek bir şeyim yok.

ESTRAGON : *(öne doğru bir adım atar).* Kızdın mı? *(Sessizlik. Öne doğru bir adım atar.)* Affedersin. *(Sessizlik. Öne doğru bir adım atar. Estragon bir elini Vladimir'in omuzuna atar.)* Hadi, Didi. *(Sessizlik.)* Ver elini! *(Vladimir yarı döner.)* Sarıl bana! *(Vladimir gerginleşir.)* Keçilik etme! *(Vladimir yumuşar. Birbirlerine sarılırlar. Estragon geriler.)* Sarımsak kokuyorsun.

VLADIMIR : Böbreklere iyi gelir. *(Sessizlik. Estragon ağacı dikkatle süzer.)* Şimdi ne yapıyoruz?

ESTRAGON : Bekliyoruz.

VLADIMIR : Peki ama beklerken?

ESTRAGON : Kendimizi asmaya ne dersin?

VLADIMIR : Hımm. Ereksiyona yol açar.

ESTRAGON : *(heyecanlanır)*. Ereksiyona ha?

VLADIMIR : Üstelik şeyin döküldüğü yerde adamotları biter. Adamotu koparılınca neden feryat eder? İşte bu yüzden. Bilmiyor muydun?

ESTRAGON : Hadi hemen asalım kendimizi.

VLADIMIR : Bir dala mı? *(Ağaca yaklaşıp bakarlar.)* Buna güvenemem ben.

ESTRAGON : Denesek ne olur?

VLADIMIR : Ee, dene bakalım.

ESTRAGON : Buyrun.

VLADIMIR : Yo yo, önce sen.

ESTRAGON : Neden ben?

VLADIMIR : Sen benden hafifsin.

ESTRAGON : Bu yüzden sen.

VLADIMIR : Anlayamadım.

ESTRAGON : Çalıştır saksıyı bakalım.

Vladimir saksıyı çalıştırır.

VLADIMIR : *(sonunda)*. Anlayamadım.

ESTRAGON : Bak. *(Düşünür.)* Dal ... dal ... *(Öfkeyle.)* Kafanı kullansana!

VLADIMIR : Tek umudum sensin.

ESTRAGON : *(zorlanarak)*. Gogo hafif–dal yok kırılmak–Gogo ölmek. Didi ağır–dal kırılmak–Didi tek başına

kalmak. Halbuki–

VLADIMIR : Bunu akıl edememiştim.

ESTRAGON : Seni çekerse, başkasını haydi haydi çeker.

VLADIMIR : Ama ben senden ağır mıyım bakalım?

ESTRAGON : Valla, sen öyle dedin. Benim bu konuda fikrim yok. Ikimizin de yüzde elli şansı var. Üç aşağı beş yukarı.

VLADIMIR : O halde? N'apıyoruz?

ESTRAGON : Hiçbir şey yapmayalım. Daha emniyetli olur.

VLADIMIR : Bekleyip görelim, bakalım ne diyecek bize?

ESTRAGON : Kim?

VLADIMIR : Godot.

ESTRAGON : Iyi fikir.

VLADIMIR : Tam olarak nasıl davranmamız gerektiğini öğreninceye kadar bekleyelim.

ESTRAGON : Öte yandan demiri tavında dövmek gerek.

VLADIMIR : Teklifini merak ediyorum. Kabul ederiz veya etmeyiz.

ESTRAGON : Tam olarak ne istemiştik ondan?

VLADIMIR : Sen orada değil miydin?

ESTRAGON : Demek dinlememişim.

VLADIMIR : Şey... Pek kesin bir şey söylemedik.

ESTRAGON : Bir çeşit duaydı.

VLADIMIR : Aynen.

ESTRAGON : Belli belirsiz bir rica.

VLADIMIR : Tamamen.

ESTRAGON : O ne cevap vermişti?

VLADIMIR : Bakayım, dedi.

ESTRAGON : Tekrar hiçbir şey vaat edemeyeceğini söyledi.

VLADIMIR : Evinde düşünmesi gerektiğini söyledi.

ESTRAGON : Sakin kafayla.

VLADIMIR : Ailesine danışarak.

ESTRAGON : Dostlarına.

VLADIMIR : Acentelerine.

ESTRAGON : Mektup arkadaşlarına.

VLADIMIR : Kitaplarına.

ESTRAGON : Banka hesabına.

VLADIMIR : Karar vermeden önce.

ESTRAGON : Normal.

VLADIMIR : Değil mi?

ESTRAGON : Bence öyle.

VLADIMIR : Bence de.

Sessizlik.

ESTRAGON : *(merakla).* Ya biz?

VLADIMIR : Efendim?

ESTRAGON : Dedim ki, ya biz?

VLADIMIR : Anlamadım.

ESTRAGON : Bu işte bizim rolümüz ne?

VLADIMIR : Rolümüz mü?

ESTRAGON : Telaşlanma.

VLADIMIR : Rolümüz mü? Diz çöküp yalvar yakar olacağız.

ESTRAGON : O kadar aşağılanacak mıyız?

VLADIMIR : Öncelikler hususunda bir şartnameniz mi var, Ekselans?

ESTRAGON : Artık hiçbir hakkımız yok mu?

Vladimir gülüşünü yine kısa keser; ama bu sefer yüzünde tebessüm belirmez.

VLADIMIR : Yasak olmasa gülerdim bu sözüne.

ESTRAGON : Haklarımızı kaybettik, ha?

VLADIMIR : *(net).* Haklarımızdan kurtulduk.

Sessizlik. Hareketsiz kalırlar; kollar sarkık, başlar göğse düşmüş, dizler kırık durumdadır.

ESTRAGON : *(mecalsiz).* Bağımlı değil miyiz? *(Bir an.)* Yani–

VLADIMIR : Dinle!

Gülünç bir biçimde dimdik dinlerler.

ESTRAGON : Hiçbir şey duymuyorum!

VLADIMIR : Şşşşt! *(Dinlerler. Estragon dengesini kaybedip düşecek gibi olur. Vladimir'in koluna yapışır. Vladimir durduğu yerde sallanır. Üst üste yığılı, birbirlerine bakarak dinlerler.)* Ben de bir şey duymuyorum.

Rahatlayarak iç geçirirler. Gevşer, birbirlerinden ayrılırlar.

ESTRAGON : Ödümü patlattın

VLADIMIR : O sandın.

ESTRAGON : Kim?

VLADIMIR : Godot.

ESTRAGON : Pöh! Sazlıktaki rüzgârmış.

VLADIMIR : Bağırtılar duyduğuma yemin edebilirim

ESTRAGON : Ne diye bağıracakmış ki?

VLADIMIR : Atına bağıramaz mı mesela?

Sessizlik.

ESTRAGON : *(vahşice).* Acıktım.

VLADIMIR : Havuç ister misin?

ESTRAGON : Başka bir şey yok mu?

VLADIMIR : Birkaç tane de şalgam olacak.

ESTRAGON : Havuç ver. *(Vladimir ceplerini arar, bir şalgam çıkarıp verir.)* Sağ ol. *(Bir ısırık alır. Öfkeyle.)* Şalgam bu!

VLADIMIR : Ah, çok affedersin! Havuç sandım valla! *(Ceplerini tekrar karıştırır, sadece şalgam bulur.)* Hepsi şalgam bunların. *(Karıştırmaya devam eder.)* Son havucu sen yedin herhalde. *(Karıştırır.)* Hah, buldum. *(Sonunda bir havuç çıkarıp Estragon'a verir.)* Buyur azizim. *(Estragon havucu koluna siler, yemeye koyulur.)* Şalgamı ver. *(Estragon şalgamı verir. Vladimir cebine koyar.)* Tadını çıkar, çünkü son havuç o.

ESTRAGON : *(çiğneyerek).* Sana bir soru sormuştum.

VLADIMIR : Ha.

ESTRAGON : Cevap verdin mi?

VLADIMIR : Havuç nasıl?

ESTRAGON : Havuç işte.

VLADIMIR : Daha iyi ya, daha iyi ya. *(Bir an.)* Öğrenmek istediğin şey neydi ki?

ESTRAGON : Unuttum. *(Çiğneyerek.)* Canımı sıkan da bu. *(Havuca değerbilirlikle bakar, işaret parmağıyla başparmağının arasında havada sallandırır.)* Bu havucu asla unutmayacağım. *(Düşünceli, dalgın bir tavırla ucunu emer.)* Hah, tamam, şimdi hatırladım.

VLADİMİR : Ee?

ESTRAGON : *(ağzı dolu, dalgın).* Ona mı bağlıyız?

VLADİMİR : Hiçbir şey anlamadım.

ESTRAGON : *(çiğner, yutar).* Ona mı bağlıyız, diye soruyorum.

VLADİMİR : Bağlı mı?

ESTRAGON : Bağ-lı.

VLADİMİR : Nasıl bağlı?

ESTRAGON : Ayaklarımızdan, bileklerimizden.

VLADİMİR : Ama kime bağlamış? Kim bağlamış?

ESTRAGON : Senin adamına.

VLADİMİR : Godot'ya mı? Godot'ya mı bağlıyız? Ne aptalca bir düşünce bu! Söz konusu bile olamaz! *(Bir an.)* Şimdilik.

ESTRAGON : Adı Godot mu?

VLADİMİR : Sanırım.

ESTRAGON : Şuna bak! *(Havucun kalanını yapraklarının ucundan tutarak gözlerinin hizasına kadar kaldırır.)* Tuhaf, yedikçe tadı berbatlaşıyor.

VLADİMİR : Benim içinse tam tersi geçerlidir.

ESTRAGON : Yani?

VLADİMİR : Ben bir şeyin tatsızlığına gittikçe daha çok alışırım.

ESTRAGON : *(uzun uzun düşündükten sonra).* Şimdi bu dediğin tersi mi oluyor?

VLADİMİR : Mizaç meselesi.

ESTRAGON : Karakter.

VLADİMİR : Elden bir şey gelmez.

ESTRAGON : Çırpınsak da nafile.

VLADIMIR : Neyse odur insan.

ESTRAGON : Mücadele nafile.

VLADIMIR : Aslı değişmez insanın.

ESTRAGON : Yapacak bir şey yok. *(Havucun kalanını Vladimir'e uzatır.)* Bitirmek ister misin?

Yakınlarda korkunç bir çığlık duyulur. Estragon havucu düşürür. Donakalır, sonra kulislere doğru atılırlar. Estragon yarı yolda durur, döner, havucu yerden alır, cebine tıkar, kendisini bekleyen Vladimir'e doğru hamle yapar, yeniden durur, döner, çizmelerini alır, Vladimir'in yanına koşar. Birbirlerine sarılı, başları omuzlarına çökmüş, tehlike karşısında ürkmüş beklerler.

Pozzo ile Lucky girer. Pozzo, Lucky'yi boynundan geçirdiği bir iple yönetir. Öyle ki Lucky'nin ardından uzanan ip, Pozzo sahnede gözükmeden önce Lucky'nin sahnenin ortasına gelmesine imkân verecek uzunluktadır. Lucky ağır bir valiz, tabure, bir piknik sepeti ve kolunda bir palto taşımaktadır, Pozzo'nun elinde bir kırbaç vardır.

POZZO : *(dışarıdan).* Daha çabuk! *(Kırbaç sesi. Pozzo belirir. Sahneyi geçerler. Lucky Vladimir ile Estragon'un önünden geçer ve çıkar. Pozzo Vladimir ile Estragon'u görünce durur. İp gerilir. Pozzo ipi sertçe çeker.)* Geriye.

Düşüş gürültüsü. Düşen bütün yüküyle birlikte Lucky'dir. Vladimir'le Estragon ona bakar ve yardım etme isteği ile kendilerini ilgilendirmeyen bir işe bulaş-

ma korkusu arasında bocalarlar. Vladimir, Lucky'ye doğru bir adım atar. Estragon kolundan tutar.

VLADİMİR : Bırak beni.

ESTRAGON : Kal olduğun yerde!

POZZO : Dikkat edin! Kötü huyludur! *(Estragon ile Vladimir, Pozzo'ya döner.)* Yabancıları sevmez.

ESTRAGON : *(alçak sesle).* O mu bu?

VLADİMİR : Kim?

ESTRAGON : *(adı anımsamaya çalışarak).* Hm ...

VLADİMİR : Godot mu?

ESTRAGON : Evet.

POZZO : Kendimi takdim edeyim: Pozzo.

VLADİMİR : *(Estragon'a).* Kesinlikle değil!

ESTRAGON : Godot dedi.

VLADİMİR : Hiç de değil!

ESTRAGON : *(çekinerek).* Siz Bay Godot musunuz efendim?

POZZO : *(ürkütücü bir sesle).* Ben Pozzo. *(Sessizlik.)* Pozzo. Bu isim size bir şey ifade etmiyor mu? *(Sessizlik.)* Bu isim size bir şey ifade etmiyor mu, dedim.

Vladimir ile Estragon merakla bakışır.

ESTRAGON : *(hafızasını yoklar gibi).* Bozzo ... Bozzo.

VLADİMİR : *(aynı).* Pozzo ... Pozzo ...

POZZO : PPPOZZZO!

ESTRAGON : Ha! Pozzo ... dur bakayım ... Pozzo ...

VLADİMİR : Pozzo mu yoksa Bozzo mu?

ESTRAGON : Pozzo ... yok, maalesef, hayır, tanıdığımı sanmıyorum. *(Pozzo tehdit edercesine üstlerine yürür.)*

VLADIMIR : *(uzlaşmacı)*. Vaktiyle Gozzo diye bir aile tanımıştım. Anne nakış işlerdi.

ESTRAGON : *(telaşla)*. Biz buralı değiliz, efendim.

POZZO : *(durur)*. Yine de insansınız. *(Gözlüğünü takar.)* Görünüşe bakılırsa.. *(Gözlüğünü çıkarır.)* Benimle aynı türden birileri. *(Korkunç bir kahkaha atar.)* Pozzo'yla aynı türden! Tanrı'nın suretinde yaratılmış olan türden!

VLADIMIR : Şimdi, doğrusu–

POZZO : *(aniden)*. Godot da kim?

ESTRAGON : Godot mu?

POZZO : Beni Godot sandınız.

VLADIMIR : Yo, hayır efendim, aklımızdan bile geçmedi efendim.

POZZO : Kimmiş o?

VLADIMIR : Eee, o ... şey, bir tanıdık.

ESTRAGON : Öyle bile sayılmaz, uzaktan tanıyoruz.

VLADIMIR : Doğru ... pek tanıyor sayılmayız ... ama bununla birlikte ...

ESTRAGON : Kendi hesabıma, görsem çıkartamam bile.

POZZO : Beni o sandınız.

ESTRAGON : *(Pozzo'nun önünde geriler)*. Yani ... anlarsınız ... alacakaranlık ... gerginlik ... beklerken ... itiraf edeyim ki ... bir an ... bana öyle geldi ki ...

POZZO : Beklerken mi dediniz? Demek ki bekliyordunuz onu.

VLADIMIR : Yani–

POZZO : Burada ha? Benim arazimde, ha?

VLADIMIR : Kötü bir niyetimiz yoktu.

ESTRAGON : Niyetimiz iyiydi.

POZZO : Yol herkesindir.

VLADIMIR : Biz de sizinle aynı fikirdeyiz.

POZZO : Utanç verici. Ama işte buradasınız.

ESTRAGON : Elimizden ne gelir ki?

POZZO : *(dünyaları bağışlarcasına).* Bu konuyu kapatalım. *(İpi çeker.)* Ayağa kalk, domuz! *(Bir an.)* Ne zaman düşse uyuyakalır. *(İpi çeker.)* Kalksana, leş kargası! *(Kalkıp eşyaları toplayan Lucky'nin gürültüsü duyulur. Pozzo ipi çeker.)* Geriye! *(Lucky geri geri yürüyerek sahneye girer.)* Dur! *(Lucky durur.)* Dön! *(Lucky döner. Vladimir ile Estragon'a doğru çelebi bir tavırla.)* Beyler, sizinle tanıştığım için mutluyum. *(Kuşkulu ifadelerini fark edince.)* Evet, evet, gerçekten mutluyum. *(İpi çeker.)* Daha yakına! *(Lucky ilerler.)* Dur! *(Lucky durur.)* Görüyorsunuz, insan tek başına seyahat edince yol bitmek bilmiyor *(saatine bakar)* ... evet ... *(hesaplar)* ... altı saat olmuş, evet tam altı saattir hiç durmadan, tek bir Tanrının kuluna rastlamadan. *(Lucky'ye.)* Palto! *(Lucky valizi bırakır, ilerler, paltoyu verir, geri gelir, yeniden valizi alır.)* Tut şunu! *(Pozzo ona kırbacı uzatır. Lucky ilerler ve eli boş olmadığı için eğilip kırbacı ağzıyla alır, geri çekilir. Pozzo paltosunu giymeye koyulur, durur.)* Palto! *(Lucky valizi, sepeti ve tabureyi yere bırakır, ilerler. Pozzo'nun paltosunu giymesine yar-*

dımcı olur, geri çekilir, valizi, sepeti ve tabureyi yerden alır.) Hafif bir sonbahar havası var bu akşam. *(Sonunda paltosunu ilikler, eğilir, üstüne başına göz atar, doğrulur.)* Kırbaç! *(Lucky ilerler, eğilir, Pozzo ağzından kırbacı çekip alır, Lucky geri çekilir.)* Evet beyler, benzerlerimden uzun süre ayrı kalamam *(gözlüğünü takıp iki benzerine bakar.)* benzerlik kusurlu bile olsa. *(Gözlüğünü çıkarır.)* Tabure! *(Lucky valizi ve sepeti bırakır, ilerler, tabureyi açar, yere koyar, geri çekilir, valizi ve sepeti yeniden alır.)* Daha yakına! *(Lucky valizi ve sepeti yere bırakır, ilerler, taburenin yerini değiştirir, geriler, valizle sepeti yeniden alır. Pozzo oturur, kırbacın ucunu Lucky'nin göğsüne dayayarak iter.)* Geriye! *(Lucky geriler.)* Daha geriye! *(Lucky daha geriye gider.)* Dur! *(Lucky durur. Vladimir ile Estragon'a.)* İşte bu nedenle, yoluma devam etmeden önce, izninizle yanınızda biraz oyalanmak istiyorum. *(Lucky'ye.)* Sepet! *(Lucky ilerler, sepeti verir, yerine döner.)* Temiz hava insanın iştahını açıyor. *(Sepeti açar, bir parça tavuk ve bir şişe şarap çıkarır.)* Sepet! *(Lucky ilerler, sepeti alır, geriler, hareketsizleşir.)* Daha geri! *(Lucky geriler.)* Orası! *(Lucky durur.)* Pis kokuyor. Nice mutlu yıllara!

Şişeyi başına diker, sonra yere koyar, yemeye başlar. Sessizlik. Estragon ile Vladimir yavaş yavaş cesaretlenip Lucky'nin çevresinde dönüp tepeden tırnağa inceler. Pozzo tavuğunu oburca ısırır, kemikleri emdikten sonra öteye fırlatır. Lucky'nin dizleri, valizle sepet yere

değene kadar bükülür; aniden doğrulur, tekrar iki büklüm olur. Ayakta uyuyan birinin temposunda.

ESTRAGON : Nesi var?

VLADIMIR : Yorgun gibi.

ESTRAGON : Neden yükünü bırakmıyor?

VLADIMIR : Ne bileyim ben? *(Daha yaklaşırlar.)* Dikkat et!

ESTRAGON : Şuna bir şey söyle!

VLADIMIR : Bak!

ESTRAGON : Ne var?

VLADIMIR : *(parmağıyla göstererek).* Boynuna bak!

ESTRAGON : *(Lucky'nin boynuna bakar).* Hiçbir şey göremiyorum.

VLADIMIR : Gel buraya.

Estragon Vladimir'in yanına gelir.

ESTRAGON : Gerçekten de!

VLADIMIR : Açık bir yara.

ESTRAGON : Ip yüzünden.

VLADIMIR : Sürtünmekten.

ESTRAGON : Mecburen.

VLADIMIR : Düğümden.

ESTRAGON : Çaresi yok.

İncelemeye devam edip yüze gelince dururlar.

VLADIMIR : *(gönülsüz).* Fena bir tip değil.

ESTRAGON : *(omuz silkip yüzünü buruşturur).* Öyle mi dersin?

VLADIMIR : Biraz kadınsı.

ESTRAGON : Şu salyalara bak.

VLADIMIR : Mecburen.

ESTRAGON : Her tarafı tükürük içinde.

VLADIMIR : Aklından zoru olmalı.

ESTRAGON : Gerzek.

VLADIMIR : *(daha yakından bakar)*. Guatrı var galiba.

ESTRAGON : *(aynı tavırla)*. Emin değilim.

VLADIMIR : Soluyup duruyor.

ESTRAGON : Mecburen.

VLADIMIR : Ya gözleri!

ESTRAGON : Nesi varmış gözlerinin?

VLADIMIR : Yuvalarından fırlamışlar.

ESTRAGON : Yakında geberir bence.

VLADIMIR : Belli olmaz. *(Bir an.)* Ona bir şey sorsana.

ESTRAGON : Iyi olur mu ki?

VLADIMIR : Risk var mı ki?

ESTRAGON : *(çekingen)*. Bayım ...

VLADIMIR : Daha yüksek sesle.

ESTRAGON : *(daha yüksek sesle)*. Bayım ...

POZZO : Rahat bırakın onu! *(Yemeğini bitirmiş olan ve elinin tersiyle ağzını silen Pozzo'ya dönerler.)* Dinlenmek istediğini görmüyor musunuz? Sepet! *(Pozzo bir kibrit çakıp piposunu yakmaya koyulur. Estragon yerdeki kemikleri fark eder, gözünü açgözlülükle bunlara diker.)* Sepet! *(Lucky yerinden kımıldamayınca, Pozzo kibriti öfkeyle yere atıp ipi çeker.)* Sepet! *(Lucky düşecek gibi olur, kendine gelir, ilerler, şişeyi sepete koyar, yerine döner, durumunu alır. Estragon bakışlarını kemiklere diker, Pozzo ikinci bir kibrit çakıp piposunu ya-*

kar.) Ancak bu kadar becerebiliyor. Onun işi değil ki. *(Piposundan bir nefes çeker, bacaklarını uzatır.)* Hah, böylesi daha iyi.

ESTRAGON : *(çekingen).* Affedersiniz efendim ...

POZZO : Ne var, azizim?

ESTRAGON : Şey ... eğer yemiyorsanız diyordum ... şey ... kemiklerle ... şey ... işiniz bitti mi ... efendim?

VLADIMIR : *(kulaklarına inanamıyarak).* Biraz bekleyemez miydin?

POZZO : Yo yo, sormakla iyi etti. Kemiklere ihtiyacım var mı? *(Kırbacın ucuyla kemikleri yerinden oynatır.)* Hayır, şahsen benim ihtiyacım yok. *(Estragon kemiklere doğru bir adım atar.)* Ama ... *(Estragon durur)* ... teorik olarak kemikler taşıyıcının hakkıdır. Bu yüzden bu sorunuzun muhatabı odur. *(Estragon Lucky'ye doğru döner, duraksar.)* Hadi sorsanıza, sorun, korkmayın, cevap verir.

Estragon Lucky'ye doğru gider, önünde durur.

ESTRAGON : Bayım ... affedersiniz, bayım ...

POZZO : Seninle konuşuyor, domuz! Cevap versene. *(Estragon'a.)* Hadi tekrar deneyin.

ESTRAGON : Affedersiniz, bayım, kemikler, kemiklerle ilgili bir talebiniz mevzubahis mi?

Lucky Estragon'a uzun uzun bakar.

POZZO : *(memnuniyetle kendinden geçerek).* Bayım! *(Lucky başını eğer.)* Cevap ver! İstiyor musun, istemiyor musun? *(Lucky'nin suskunluğu. Estragon'a.)* Kemik-

ler sizindir. *(Estragon kemiklerin üzerine atılır, yerden alır, kemirmeye başlar.)* Bu iş hoşuma gitmedi. Bir kemiği geri çevirmesi görülmüş şey değil. *(Lucky'ye kaygıyla bakar.)* Umarım hastalanıp başıma kalmaz!

Piposundan bir nefes çeker.

VLADIMIR : *(patlar).* Rezalet bu.

Sessizlik. Şaşkınlıktan donakalan Estragon kemirmeye ara verir, önce Pozzo'ya sonra Vladimir'e bakar. Pozzo görünüşte sakindir. Vladimir sıkıntılıdır.)

POZZO : *(Vladimir'e).* Belirli bir şey mi ima ediyorsunuz?

VLADIMIR : *(kararlı, kekeleyerek).* Bir insana ... *(Lucky'ye doğru bir hareket yapar)* ... bu şekilde muamele etmek ... bunu ... bir insana karşı ... olmaz ... rezalet bu!

ESTRAGON : *(aşağı kalmak istemez).* Utanç verici!

Kemirmeye devam eder.

POZZO : Amma katısınız. *(Vladimir'e.)* Affedersiniz, yaşınızı sorabilir miyim? *(Sessizlik.)* Altmış? Yetmiş? *(Estragon'a.)* Kaç yaşında dersiniz?

ESTRAGON : Onbir.

POZZO : Patavatsızın tekiyim. *(Kırbacına vurarak piposunu boşaltır, ayağa kalkar.)* Yolcu yolunda gerek. Bu sıcak ortam için teşekkür ederim. *(Düşünür.)* Ya da gitmeden bir tane daha tüttüreyim. Ne dersiniz? *(Estragon ile Vladimir cevap vermez.)* Tiryaki sayılmam, ara sıra içerim. Arka arkaya iki pipo yaktığım vaki değildir, *(elini kalbine götürür)* çarpıntı

yapar. *(Sessizlik.)* Nikotin yüzünden, insan tedbir alsa da içine çekiyor işte. *(İç geçirir.)* Malum. *(Sessizlik.)* Ama belki siz kullanmıyorsunuz. Bildim mi? Bilemedim mi? Önemi yok. *(Sessizlik.)* Ama şimdi hazır ayağa kalkmışken, doğallığımı bozmadan nasıl oturmalıyım? Nasıl anlatmalı bunu – tereddüte düşmeden? *(Vladimir'e.)* Efendim? *(Sessizlik.)* Belki de bir şey söylemediniz. *(Sessizlik.)* Önemi yok. Hadi bakalım ...

Düşünür.

ESTRAGON : Böylesi daha iyi.

Kemikleri cebe atar.

VLADIMIR : Gidelim.

ESTRAGON : Bu kadar erken mi?

POZZO : Bir dakika. *(İpi çeker.)* Tabure! *(Kırbaçla gösterir. Lucky tabureyi yerinden oynatır.)* Biraz daha! Hah, orası! *(Oturur. Lucky geriler, valizle sepeti alır.)* İşte bir güzel kuruldum bir daha!

Piposunu doldurmaya başlar.

VLADIMIR : *(sertçe).* Gidelim hadi.

POZZO : Benim yüzümden gidiyor değilsiniz umarım. Biraz daha kalın, pişman olmazsınız.

ESTRAGON : *(sadaka kokusu alarak).* Acelemiz yok.

POZZO : *(piposunu yakar).* Ikinci içiş harika olmaz ... *(pipoyu ağzından çıkarır, inceler)* ... ilkine göre yani *(Pipoyu ağzına götürür.)* Ama yine de hoştur.

VLADIMIR : Ben gidiyorum.

POZZO : Artık varlığıma katlanamıyor! İnsani yönüm biraz zayıf belki, ama kime ne? *(Vladimir'e.)* Acele işe şeytan karışır. Diyelim ki şimdi, hava aydınlıkken çekip gittiniz. Hava hâlâ aydınlık, kimse inkâr edemez bunu. *(Gökyüzüne bakarlar.)* Güzel. *(Bakışlarını gökyüzünden ayırırlar.)* Yani giderseniz–*(piposunu ağzından çıkarıp inceler)*–yoruldum–*(piposunu tekrar yakar)*–o takdirde–*(puf)*–bu durumda–*(puf)* sizin şu Godet ... Godot ... Godin ... neyse kimi kastettiğimi anladınız ... istikbalinizin ... en azından yakın istikbalinizin ... *(bir an)* ... bağlı bulunduğu şu adamla randevunuza ne olur?

VLADIMIR : Kim açtı bu konuyu size?

POZZO : Tekrar konuştu benimle! Böyle giderse yakında dost olup çıkarız.

ESTRAGON : Yükünü neden yere bırakmıyor?

POZZO : Onunla ben de tanışmak isterim. Ne kadar çok insan tanırsam o kadar artar mutluluğum. En zavallı yaratıktan bile çok şey öğrenir insan; zenginleşir, sahip olduğu nimetlerin önemini daha iyi idrak eder. Siz bile ... *(onlardan söz ettiğini anlasınlar diye onları art arda gösterişle süzer)* ... kim bilir, belki siz bile bana bir şeyler katarsınız.

ESTRAGON : Yükünü neden yere bırakmıyor?

POZZO : Gerçi bu benim için şaşırtıcı olur.

VLADIMIR : Size bir soru soruluyor.

POZZO : *(zevkten dört köşe)*. Soru mu! Kim? Ne sorusu? Da-

ha demin korkudan titreyerek Efendim diyordunuz bana. Şimdi kalkmış soru soruyorsunuz. Bu gidişten hayır gelmez.

VLADIMIR : *(Estragon'a).* Dinliyor galiba.

ESTRAGON : *(Lucky'nin etrafında dönmeye başlar).* Ne?

VLADIMIR : Şimdi sorabilirsin. Baksana, tetikte.

ESTRAGON : Neyi sorabilirim?

VLADIMIR : Yükünü neden yere bırakmadığını.

ESTRAGON : Merak ettim.

VLADIMIR : Iyi, hadi sor.

POZZO : *(ikisinin diyalogunu kaygılı bir dikkatle izlemiştir; sorunun arada kaynayacağından korkar).* Anladığım kadarıyla yükünü niye yere bırakmadığını öğrenmek istiyorsunuz.

VLADIMIR : Aynen.

POZZO : *(Estragon'a).* Aynı şeyi merak ettiğinizden emin misiniz?

ESTRAGON : Fok gibi soluyor.

POZZO : Cevabı şu. *(Estragon'a.)* Ama rahat durun, rica ederim, beni sinirlendiriyorsunuz.

VLADIMIR : İşte.

ESTRAGON : Ne var?

VLADIMIR : Konuşmak üzere!

Estragon Vladimir'in yanına gelir. Yan yana, kımıldamadan beklerler.

POZZO : Güzel. Herkes hazır mı? Herkes bana bakıyor mu? *(Lucky'ye bakar, ipi çeker. Lucky başını kaldırır.)*

Bana baksana, domuz! *(Lucky bakar.)* Güzel. *(Pipoyu cebine koyar, küçük bir püskürteç çıkarıp boğazına sıkar; püskürteci cebine koyar, boğazını temizler, tükürür, püskürteci tekrar çıkarıp boğazına sıkar, cebine koyar.)* Hazırım. Herkesin kulağı bende mi? Herkes hazır mı? *(Lucky en son olmak üzere, üçüne de bakar, ipi çeker.)* Domuz! *(Lucky kafasını kaldırır.)* Boşuna konuşmaktan hiç haz etmem. Güzel. Bir bakalım.

Düşünür.

ESTRAGON : Ben gidiyorum.

POZZO : Tam olarak neyi bilmek istiyordunuz?

VLADIMIR : Yükünü neden–

POZZO : *(öfkeyle).* Lafımı kesmeyin! *(Bir an. Daha sakin.)* Hep bir ağızdan konuşursak hiçbir şeyi halledemeyiz. *(Bir an.)* Ne diyordum? *(Bir an. Daha yüksek sesle.)* Ne diyordum?

Vladimir ağır yük taşıyan birini taklit eder. Pozzo şaşkın şaşkın onu seyreder.

ESTRAGON : *(güçlü).* Yük! *(Parmağıyla Lucky'yi işaret eder.)* Neden? Hep tutmak. *(Dizleri bükülmüş, soluk soluğa kalmış birini taklit ederek.)* Hiç yere bırakmamak. *(Ellerini açar, doğrulur, rahatlamıştır.)* Neden?

POZZO : Hah! Bunu daha önce ifade etseydiniz ya! Neden rahatına bakmıyor? Açıklamaya gayret edeyim. Buna hakkı yok mu? Kesinlikle var. Demek ki arzu etmiyor. İşte muhakeme diye buna denir. Peki neden arzu etmiyor? *(Bir an.)* Beyler, sebebi şu.

VLADIMIR : *(Estragon'a).* İyi dinle.

POZZO : Beni etkilemek istiyor, onu yanımda tutayım diye.

ESTRAGON : Ne?

POZZO : Galiba pek anlatamadım. Kendine acındırmak ve beni ondan ayrılma fikrinden caydırmak için yapıyor bunu. Yo, aslında tam öyle de değil.

VLADIMIR : Onu defetmek mi istiyorsunuz?

POZZO : Beni yumuşatacak aklınca, avucunu yalasın.

VLADIMIR : Onu defetmek mi istiyorsunuz?

POZZO : Aklınca ne kadar iyi taşıdığını görünce onu hep bu görevde tutacağım.

ESTRAGON : Ondan bıktınız mı?

POZZO : Aslında uyuz eşek gibi taşıyor. Bu işin adamı değil.

VLADIMIR : Onu defetmek mi istiyorsunuz?

POZZO : Yorulmadığını görünce kararımdan cayarım zannediyor. Sefil planı bu işte. Sanki köle sıkıntısı çekeceğim. *(Üçü de Lucky'ye bakar.)* Jüpiter'in oğlu Atlas, mübarek! *(Sessizlik.)* İşte bu kadar, kanaatimce. Başka bir husus var mı?

Püskürteç.

VLADIMIR : Onu def etmek mi istiyorsunuz?

POZZO : Dikkatinizi çekmek isterim ki benim yerimde o olabilirdi, onun yerinde de ben. Ama, neylersiniz, böyle buyurmuş talih. Herkes kendi payına düşeni yaşar.

VLADIMIR : Onu defmiyorsunuz?!

POZZO : Pardon!

VLADIMIR : Onu defetmek mi istiyorsunuz?

POZZO : Evet. Ama pekâlâ yapabileceğim gibi kıçına bi tekme atıp kapının önüne koymak varken zahmete giriyorum, bari iyi fiyata satılsın diye panayıra götürüyorum. Ah bu yufka yüreğim! İşin aslı, bu tür yaratıkları kovmak imkânsızdır. Yapılacak en iyi şey bunları öldürmek.

Lucky ağlamaya başlar.

ESTRAGON : Ağlıyor!

POZZO : İhtiyar bir sokak köpeği bile bundan vakurdur. *(Estragon'a mendili uzatır.)* Yatıştırın bari, madem acıyorsunuz. *(Estragon duraksar.)* Alın hadi. *(Estragon mendili alır.)* Silin gözlerinin yaşını. Terk edilme hüznü hafifler böylece.

Estragon duraksar.

VLADIMIR : Ver, ben yaparım.

Estragon mendili vermek istemez. Çocuksu hareketler yapar.

POZZO : Tez davranın, ağlaması bitmeden. *(Estragon Lucky'ye yaklaşır, gözlerini silecek konuma geçer. Lucky diz altına korkunç bir tekme patlatır. Estragon mendili düşürüp sahnenin gerisine fırlar ve acıyla haykırır.)* Sinsi herif!

Lucky valizle sepeti yere bırakır, mendili alır, ilerleyip Pozzo'ya verir, geri çekilir, valizle sepeti tekrar alır.

ESTRAGON : İt herif! *(Pantolon paçasını sıyırır.)* Sakat bıraktı beni.

POZZO : Yabancılardan haz etmediğini söylemiştim.

VLADIMIR : *(Estragon'a).* Bakayım. *(Estragon bacağını gösterir. Pozzo'ya öfkeyle.)* Kanıyor!

POZZO : İyiye alamet.

ESTRAGON : *(tek ayak üstünde).* Bir daha asla yürüyemeyeceğim!

VLADIMIR : *(şefkatle).* Ben seni taşırım. *(Bir an.)* Gerekirse.

POZZO : Ağlamayı kesti. *(Estragon'a.)* Onun yerini aldınız, bir bakıma. *(Lirik.)* Dünyadaki gözyaşı miktarı sabittir. Ağlamaya başlayan biri için, bir yerlerde bir başkası keser ağlamayı. Aynı şey gülmek için de geçerlidir. *(Güler.)* Bizim kuşak hakkında kötü şeyler söylemeyelim öyleyse, önceki kuşaklardan daha bedbaht değiliz çünkü. *(Bir an.)* İyi şeyler de söylemeyelim. *(Bir an.)* En iyisi hiçbir şey söylemeyelim. *(Bir an. Bilgece.)* Nüfusun arttığı bir gerçek.

VLADIMIR : Yürümeye çalışsana.

Estragon topallayarak, yürür, Lucky'nin önünde durur, üstüne tükürür, sonra tümseğe gidip oturur.

POZZO : Bütün bu güzel şeyleri bana kim öğretti dersiniz? *(Bir an. Parmağıyla Lucky'yi gösterir.)* Şu benim Lucky!

VLADIMIR : *(göğe bakarak).* Güneş batmayacak mı hiç?

POZZO : Lucky olmasaydı sıradan şeylere hapsolurdum,

duygularım da incelmezdi. *(Bir an. Olağanüstü bir sertlikte.)* Mesleki kaygılar yüzünden! Neyse. *(Daha sakin.)* Güzellik, iyilik, hepsi benim ötemdeydi. Ben de bir köle aldım kendime.

VLADIMIR : *(irkilmiş, gögü incelemeyi bırakarak).* Köle mi?

POZZO : Yakında altmış sene olacak ... *(saatine bakar)* .. evet, hemen hemen altmış sene. *(Gururla doğrularak.)* Yaşımı göstermiyorum, değil mi? Onun yanında delikanlı gibi durmuyor muyum? *(Bir an.)* Şapka! *(Lucky sepeti yere bırakır, şapkasını çıkarır. Upuzun, beyaz saçları yüzünün çevresine dökülür. Şapkasını koltuk altına sıkıştırıp sepeti alır.)* Bakın şimdi. *(Pozzo şapkasını çıkarır.*[1] *Tamamen keldir. Şapkasını yeniden başına koyar.)* Gördünüz mü?

VLADIMIR : Şimdi de onu kovuyor musunuz? Böyle sadık, ihtiyar bir uşağı?

ESTRAGON : Pis herif!

Pozzo gittikçe hırçınlaşır.

VLADIMIR : Onda iyi olan ne varsa hepsini vampir gibi emip iliğini kuruttuktan sonra ... fırlatıp atıyorsunuz demek ... muz kabuğu gibi! Yani ...

POZZO : *(inleyerek ellerini başına götürür).* Tahammülüm kalmadı ... artık ... yaptıklarına katlanamıyorum ... siz nereden bileceksiniz ... korkunç, korkunç ... gitmesi şart ... *(kollarını kaldırır)* ... delirtecek beni ... *(başı elleri arasında, yığılır kalır)* ... taham-

---

Dördü de melon şapkalıdır.

mülüm kalmadı ... yetti artık.

Sessizlik. Hepsi Pozzo'ya bakar.

VLADIMIR : Tahammülü kalmamış.

ESTRAGON : Artık.

VLADIMIR : Delirmek üzere.

ESTRAGON : Korkunç bir şey bu.

VLADIMIR : *(Lucky'ye).* Bu ne cür'et! Utanmaz! Böyle iyi bir efendiye reva mı? Onu çarmıha germek bu! Onca seneden sonra! Yazıklar olsun!

POZZO : *(hıçkırarak).* Eskiden ... nazikti ... yardım ederdi ... eğlendirirdi ... iyilik meleğimdi ... Ve şimdi ... yavaş yavaş öldürüyor beni.

ESTRAGON : *(Vladimir'e).* Yerine başkasını almak ister mi?

VLADIMIR : Ne?

ESTRAGON : Yerine birini almak istiyor mu istemiyor mu?

VLADIMIR : Sanmam.

ESTRAGON : Ne?

VLADIMIR : Bilmem.

ESTRAGON : Sor.

POZZO : *(daha sakin).* Beyler, bana neler oldu, bilmiyorum. Özür dilerim. Unutun bütün sözlerimi. *(Kendine gittikçe daha hakim olur.)* Tam olarak neler dediğimi hatırlamıyorum, ama emin olun ki tek kelimesinde bile hakikatten eser yoktu. *(Doğrulup göğsüne vurur.)* Bende acı çektirilecek bir adam hali var mı? Açıkça söyleyin! *(Ceplerini karıştırır.)* Pipomu nereye koydum?

VLADIMIR : Ne müthiş bir akşam.

ESTRAGON : Unutulmaz.

VLADIMIR : Üstelik daha bitmedi.

ESTRAGON : Öyle gibi.

VLADIMIR : Daha yeni başladı.

ESTRAGON : Berbat bi' şey bu.

VLADIMIR : Pandomimden de berbat.

ESTRAGON : Sirkten de.

VLADIMIR : Müzikholden de.

ESTRAGON : Sirkten de.

POZZO : Nereye koydum şu yabangülü pipoyu?

ESTRAGON : Ne komik adam! Tütün çubuğunu kaybetti!

Bağırırcasına güler.

VLADIMIR : Hemen dönerim.

Kulise doğru telaşla koşturur.

ESTRAGON : Koridorun sonunda, solda.

VLADIMIR : Yerimi tut.

Vladimir çıkar.

POZZO : *(ağlarcasına).* Kapp and Peterson'ımı kaybettirn!

ESTRAGON : *(gülmekten kırılarak).* Beni öldürecek bu adam!

POZZO : Acaba gözünüze ilişmiş olabilir mi–. *(Vladimir'in yokluğunu fark eder.)* Ah! Gitmiş! Hoşça kalın bile demeden! Nasıl yapar bunu! Oysa bekleyebilirdi.

ESTRAGON : Ben onu tutsam o şeyini tutamazdı.

POZZO : Ah! *(Bir an.)* Eh, bu durumda işler değişir tabii

ESTRAGON : Gelin gelin!

POZZO : Niçin?

ESTRAGON : Anlarsınız.

POZZO : Kalkayım mı yani?

ESTRAGON : Çabuk! *(Pozzo kalkıp Estragon'a doğru gider. Estragon parmağıyla bir yeri gösterir.)* Bakın!

POZZO : *(gözlüğünü takarak).* Ah, evet!

ESTRAGON : Ve bitti.

Vladimir döner, keyifsizdir. Lucky'yi omzuyla iter, tabureyi bir tekmede devirir, sıkıntıyla bir aşağı bir yukarı yürür.

POZZO : Keyifsiz.

ESTRAGON : *(Vladimir'e).* Harika şeyler kaçırdın. Yazık.

Vladimir durur, tabureyi düzeltir, tekrar bir aşağı bir yukarı yürümeye başlar, daha sakinleşmiştir.

POZZO : Yatışıyor. *(Çevresine bakınır.)* Zaten her şey yatışıyor. Büyük bir sakinlik kaplıyor her yeri. *(Elini kaldırır.)* Dinleyin! Pan uyuyor.

VLADIMIR : Gece olmayacak mı bir türlü?

Üçü de göğe bakar.

POZZO : Gece olmadan gitmek niyetinde değilsiniz galiba?

ESTRAGON : Yani anlayacağınız–

POZZO : Ama bu çok doğal, çok doğal. Ben sizin yerinizde olsam şu Godin ... Godet ... Godot ... her kimse işte, eğer benim o adamla randevum olsa ... zifiri karanlığa kadar beklerim. *(Tabureye bakar.)* Oturmak istiyorum, ama nasıl becereceğim bilmem.

ESTRAGON : Yardımcı olabilir miyim?

POZZO : Belki bunu benden rica etseniz?

ESTRAGON : Neyi?

POZZO : Oturmamı.

ESTRAGON : Faydası olur mu?

POZZO : Sanırım.

ESTRAGON : Hadi bakalım. Oturun, efendim, rica ediyorum.

POZZO : Yo yo, dünyada olmaz. *(Bir an. Alçak sesle.)* Biraz ısrar edin.

ESTRAGON : Hadi ama, böyle ayakta durmayın n'olur, soğuk alabilirsiniz.

POZZO : Öyle mi dersiniz?

ESTRAGON : Elbette. Kesinlikle.

POZZO : Şüphesiz haklısınız. *(Oturur.)* Işte oldu! *(Bir an.)* Teşekkür ederim, dostum. *(Saatine bakar.)* Aslında yola koyulmam lazım, yoksa programımı bozmuş olacağım.

VLADIMIR : Zaman durdu.

POZZO : *(saati kulağına dayar).* Inanmayın efendim, inanmayın. *(Saati cebine koyar.)* Her şeye inanın, buna inanmayın.

ESTRAGON : *(Pozzo'ya).* Ona her şey kapkara görünüyor bugün.

POZZO : Gökkubbe hariç. *(Bu nükteden hoşnut, güler.)* Ama meseleyi anlıyorum, buralı değilsiniz, bizim alacakaranlıklar nelere kadirdir bilmezsiniz. Anlatayım mı? *(Sessizlik. Estragon çizmelerini, Vladimir de*

şapkasını incelemeye koyulur.) Madem istiyorsunuz, anlatayım. *(Püskürteç.)* Biraz dikkat lütfederseniz. *(Estragon ile Vladimir incelemelerini sürdürür. Lucky yarı uykudadır. Pozzo kırbacını şaklatır, ama pek ses çıkmaz.)* N'olmuş bu kırbaca? *(Yerinden kalkıp daha sert şaklatır, sonunda iyi şaklatmayı başarır. Lucky yerinden sıçrar. Vladimir'in şapkası Estragon'un çizmesi, Pozzo'nun şapkası düşer. Pozzo kırbacı fırlatıp atar.)* İşi bitmiş bu kırbacın. *(Vladimir ile Estragon'a bakar.)* Ne diyordum?

VLADIMİR : Gidelim.

ESTRAGON : Ama böyle ayakta kalmayın, istirham ederim, soğuk algınlığından ölürsünüz.

POZZO : Doğru. *(Oturur. Estragon'a.)* Adınız neydi sizin?

ESTRAGON : Adem.

POZZO : *(dinlememiştir).* Ha, doğru ya! Gece. *(Başını kaldırır.)* Ama lütfen kendinizi verin, yoksa hiçbir yere varamayız. *(Göğe bakar.)* Bakın! *(Uyuklamaya başlayan Lucky hariç hepsi göğe bakar. Pozzo ipi çeker.)* Göğe baksana, eşek! *(Lucky göğe bakar.)* Güzel, yeter. *(Göğe bakmayı bırakırlar.)* Ne olağanüstülüğü var? Gökyüzü olarak yani? Günün bu saatindeki her gökyüzü dilimi gibi soluk bir aydınlığı var. *(Bir an.)* Bu enlemdeki. *(Bir an.)* Hava güzelken. *(Lirik.)* Bir saat önce *(saatine bakar, düz bir tarzda)* aşağı yukarı *(lirik)* tepemizde *(duraksar, düz bir tarzda)* sabahın onundan beri *(lirik)* kızıl beyaz ışık sağanaklarını hiç azaltmadan boşalt-

tıktan sonra, parlaklığını kaybedip soluklaşmakta *(iki eli aşama aşama hareketsizleşir)* hep biraz daha, biraz daha solar, ta ki *(dramatik bir an, birbirinden açılan iki elin geniş yatay hareketi)* püff! son! artık dinlenecektir. Lakin–*(elini uyarırcasına kaldırır)*– Lakin bu yumuşaklık ve huzur perdesi ardında gece dörtnala hücuma geçip *(sesi çınlar)* üzerimize atılır *(parmaklarını şaklatır)* paf! işte böyle! *(ilhamını kaybeder)* onu hiç beklemediğimiz bir anda. *(Sessizlik. Hüzünle.)* İşte bu rezil coğrafyada böyle olur geceler.

Uzun sessizlik.

ESTRAGON : İnsan biliyorsa eğer.

VLADIMIR : Sabretmekten yılmaz.

ESTRAGON : Ne beklemek gerektiğini biliyorsa.

VLADIMIR : Endişeye mahal yoktur.

ESTRAGON : Sadece bekler.

VLADIMIR : Artık alıştığımız gibi.

Şapkasını alır, içine bakar, sallar, giyer.

POZZO : Nasıl buldunuz beni? *(Estragon ile Vladimir ona anlamadan bakar.)* Parlak mı? Vasat mı? İdare eder mi? Berbat mı? Kesinlikle feci mi?

VLADIMIR : *(önce o anlar)*. Ah, çok iyi, çok çok iyi.

POZZO : *(Estragon'a)*. Peki ya siz, Bayım ...

ESTRAGON : Ah, gut gut, veri veri gut.

POZZO : *(coşkuyla)*. Sağ olun beyler, sağ olun! *(Bir an.)* Teşvik edilmeye öyle ihtiyacım var ki? *(Bir an.)*

Sonuna doğru performansımda biraz düşüş oldu, fark etmediniz mi?

VLADİMİR : Canım belki sadece azıcık birazcık.

ESTRAGON : Ben bilerek yaptınız sanmıştım.

POZZO : Gördüğünüz gibi, kusursuz değil.

Sessizlik.

ESTRAGON : Bu sırada hiçbir şey olmuyor.

POZZO : Sıkıcı mı geliyor bu?

ESTRAGON : Biraz.

POZZO : *(Vladimir'e).* Ya siz, Beyefendi?

VLADİMİR : Daha çok eğlendiğim zamanlar olmadı değil.

Sessizlik. Pozzo bir iç hesaplaşmaya dalar.

POZZO : Beyler, bana ... uygarca davrandınız.

ESTRAGON : Yok canım!

VLADİMİR : Daha neler!

POZZO : Evet evet, tam olması gerektiği gibi davrandınız bana. Ben de kendime soruyorum: Nicedir canı sıkılan bu dürüst insanlara kendi hesabıma neler yapabilirim?

ESTRAGON : Bir onluk bile makbule geçer.

VLADİMİR : Dilenci değiliz biz!

POZZO : Onları neşelendirmek için ne yapabilirim? İşte kendime sorduğum soru bu. Onlara kemik verdim, birçok şeyden söz ettim, alacakaranlığı anlattım doğrusu. Ama yeter mi, azaplar içinde düşündüğüm bu.

ESTRAGON : Bi' beşlik bile.

VLADIMIR : *(Estragon'a öfkeyle).* Artık yeter!

ESTRAGON : Daha azını kabul edemem.

POZZO : Ama yeter mi? Kuşkusuz yeter. Ama ben açık fikirli birisiyim. Yapım böyle. Bu akşam. Üzülüyorum kendim için. *(İpi çeker, Lucky ona bakar.)* Çünkü acı çekeceğim kesin. *(Eğilip kırbacı alır.)* Tercihiniz? Dans mı etsin, şarkı mı söylesin, ezberden mi konuşsun, düşünsün mü, yoksa–

ESTRAGON : Kim?

POZZO : Kimmiş! Siz, ikiniz, düşünmeyi becerir misiniz ki?

ESTRAGON : O düşünebilir mi ki?

POZZO : Elbette. Yüksek sesle. Hatta eskiden pek şirin düşünürdü, saatlerce dinlemeye doyamazdım. Artık ... *(ürperir).* Her neyse, yazık. Eee, bizim için bir şeyler düşünmesini ister misiniz?

ESTRAGON : Ben dans etmesini tercih ederim; daha eğlenceli olmaz mı?

POZZO : Her zaman olmayabilir.

ESTRAGON : Sence daha eğlenceli olmaz mı, Didi?

VLADIMIR : Ben düşünmesini dinlemeyi tercih ederim.

ESTRAGON : Belki de önce dans edip sonra düşünebilir, tabii ondan çok şey istemiş olmazsak.

VLADIMIR : *(Pozzo'ya).* Mümkün mü?

POZZO : Kesinlikle, onun için çocuk oyuncağı. Hem zaten doğal olan bu sıradır.

Kısa bir gülüş.

VLADIMIR : Öyleyse dans etsin.

Sessizlik.

POZZO : *(Lucky'ye).* Duydun mu, domuz?

ESTRAGON : Hiç karşı çıkmaz mı?

POZZO : Bir kere karşı çıkmıştı. *(Sessizlik.)* Dans et, sefil!

Lucky valizle sepeti yere bırakır, sahne önüne doğru biraz ilerler. Pozzo'ya doğru döner. Lucky dans eder. Durur.

ESTRAGON : Bu kadarcık mı?

POZZO : Devam!

(Lucky aynı hareketleri yapar.)

ESTRAGON : Hıh! Bu da dans mı! Ben de bu kadarını becerebilirdim. *(Lucky'nin dansını taklit eder, düşecek gibi olur.)* Biraz idmanla tabii.

POZZO : Eskiden farandol, jig, fandango, tango, mambo, hatta denizci dansları bile yapardı. Zıp zıp zıplardı. Zevk için. Artık ancak bu kadar dans edebiliyor. Ne diyor bu dansa, biliyor musunuz?

ESTRAGON : Günah Keçisinin Can Çekişmesi.

VLADIMIR : Kahreden Kabızlık.

POZZO : Ağ. Kendini bir ağa dolanmış sanıyor.

VLADIMIR : *(estetikten anlayan birisi gibi kıvrılıp bükülerek).* Efendim, bu hususta ...

Lucky yükünü almaya yönelir.

POZZO : Hoooaaaa!

Lucky hareketsizleşir.

ESTRAGON : Şu karşı çıkışını anlatır mısınız?

POZZO : Memnuniyetle. *(Ceplerini karıştırır.)* Bir dakika. *(Karıştırır.)* Spreyimi nereye koydum? *(Karıştırır.)* Yani, şimdi ... *(Başını kaldırır, yüz hatları donup kalmış gibidir. Zayıf bir sesle.)* Püskürtecimi bulamıyorum!

ESTRAGON : *(zayıf bir sesle).* Sol ciğerim çok zayıf! *(Güçsüzce öksürür. Gökgürültüsünü andıran bir tonla.)* Ama sağ ciğerim taş gibi!

POZZO : *(doğal sesiyle).* Neyse! Ne diyordum? *(Düşünür.)* Bir dakika! *(Düşünür.)* Yoksa şey miydi ... *(Başını kaldırır.)* Bana yardımcı olun!

ESTRAGON : Bekleyin!

VLADIMIR : Bekleyin!

POZZO : Bekleyin!

Üçü de aynı anda şapkasını çıkarır, elini alnına götürür, dikkatini yoğunlaştırır.

ESTRAGON : *(zafer kazanmışcasına).* Hah!

VLADIMIR : Buldu.

POZZO : *(sabırsız).* Eee?

ESTRAGON : Neden yükünü yere bırakmıyor?

VLADIMIR : Saçmaladın.

POZZO : Emin misiniz?

VLADIMIR : Yahu, zaten anlatmadınız mı!

POZZO : Anlattım mı?

ESTRAGON : Anlattı mı?

VLADIMIR : Zaten yükünü yere bıraktı.

ESTRAGON : *(Lucky'ye göz atar).* Doğru. Peki sonra?

VLADİMİR : Yükünü yere bıraktığına göre, niye yere bırakmıyor diye sormamız artık imkânsız.

POZZO : Sağlam akıl yürütme!

ESTRAGON : Peki neden yere bıraktı yükünü?

POZZO : Cevabı siz bulun.

VLADİMİR : Dans etmek için.

ESTRAGON : Doğru!

POZZO : Doğru!

Sessizlik. Şapkalarını giyerler.

ESTRAGON : Hiçbir şey olmuyor, ne gelen var ne giden, berbat bir şey bu!

VLADİMİR : *(Pozzo'ya).* Ona düşünmesini söylesenize.

POZZO : Şapkasını verin.

VLADİMİR : Şapkasını mı?

POZZO : Şapkasız düşünemez.

VLADİMİR : *(Estragon'a).* Şapkasını ver.

ESTRAGON : Ben mi! Bana yaptıklarından sonra mı! Asla!

VLADİMİR : Ben vereyim.

Kımıldamaz.

ESTRAGON : *(Pozzo'ya).* Gidip yerden almasını söyleyin.

POZZO : Siz verseniz daha iyi olur.

VLADİMİR : Ben veririm.

Şapkayı yerden alır ve kolu yettiğince hiç kımıldamayan Lucky'ye uzatır.

POZZO : Sizin başına takınanız gerekir.

ESTRAGON : *(Pozzo'ya).* Almasını söyleyin.

POZZO : Siz başına taksanız daha iyi olur.

VLADIMIR : Ben takarım.

Lucky'nin çevresinde döner, arkasından usulca yaklaşır, şapkayı başına takıp hızla geri çekilir. Lucky kımıldamaz. Sessizlik.

ESTRAGON : Ne bekliyor.

POZZO : Geri çekilin! *(Estragon ile Vladimir Lucky'nin yanından uzaklaşır. Pozzo ipi çeker. Lucky Pozzo'ya bakar.)* Düşünsene domuz! *(Bir an. Lucky dans etmeye başlar.)* Dur! *(Lucky durur.)* İlerle! *(Lucky ileri doğru gider.)* Dur! *(Lucky durur.)* Düşün!

Sessizlik.

LUCKY : Öte yandan, dikkate alınması gereken–

POZZO : Dur! *(Lucky durur.)* Geriye! *(Lucky geriler.)* Dur! *(Lucky durur.)* Dön! *(Lucky seyircilere döner.)* Düşün!

Lucky'nin tiradı boyunca ötekilerin tepkileri aşağıdaki gibi olacaktır:

1) Vladimir ile Estragon'un yoğun dikkati, Pozzo'nun sıkıntı ve bezginliği.

2) Vladimir ile Estragon'dan yükselen ilk mırıltılar, Pozzo'nun artan sıkıntısı.

3) Vladimir ile Estragon sakinleşip yeniden dinlemeye koyulur. Pozzo gittikçe hırçınlaşır, oflayıp poflamaya başlar,

4) Vladimir ile Estragon şiddetle karşı çıkarlar. Pozzo kalkar, bir sıçrayışta ipi çeker. Hepsi bağırır. Lucky ipi çeker, sendeler, haykırarak konuşur. Hepsi mücadele

edip haykırarak konuşan Lucky'nin üstüne atılır.

LUCKY : Puncher ve Wattman'ın bayındırlık işlerine bakılırsa öztözbiçimbiçem aksakallı zaman dışı mekân dışı kakakaka bir kişi olarak Tanrı'nın tünediği yükseklerde yüce bir kayıtsızlık yüce bir sükûn ve yüce bir dilsizlik içinde birkaçımız dışında bizi bir hayli sevmesine akıl erdiremeyiz ama zaman yanıt verecektir buna ve yüce Miranda gibi acı çekmektedir ötekilerle birlikte sırası geldiğinde akıl erdiremeyiz buna işkenceler içinde ateşlerde yanarak zaman yanıt verecektir buna ateşin alevleri sürüp giderse ki sürüp gidecektir gökkubbeyi yakıp tutuşturacak yani şu sıralarda iyice sakin ve de masmavi gözüken bulutları cehennemlik edecektir, bulutlar öylesine sakindir ki seyrek görülse de insana yine de hoş gelir ama acele etmeyelim öte yandan Testisof ile Vajen'in henüz tamamlanmamış ama yine de Çokbilmişler Antropopopometri Akakakakdemisince ödüllendirilen insanı araştırma konusu yapan araştırmaların sonucunu bekleyim işlem hataları dışında bir yanılgı taşımayan bu çalışmalardan ortaya gerçek Testisof ile Vajen'in bu tamamlanmamış çalışmalarından ortaya çıkan kan an şudur udur dur yani acele etmeyelim Puncher ile Wattman'ın bayındırlık işlerinin sonucunda nedendir bilinmez açıkça görülen son derece açık seçik görülen Osurman ile Geğirmen'in bitmemiş Testisof ile

Vajen'in bitmemiş nedendir bilinmez bir türlü bitmemiş eserleri göz önünde bulundurulduğunda ortaya çıkan Çokbilmişler'indeki Testisof ile Vajen'in karşıt görüşlerine karşı olarak insan yani kısacası insan diye tanımlayabileceğimiz insan kısaca tüm beslenme ve dışkılama edimlerinde gözlemlenen gelişmelere karşın zayıflamaktadır ve aynı zamanda buna koşut olarak bilinmeyen sebeplerden kültür fizik spor tekniklerinde yani teniste futbolda bisiklette yürüyüşte yüzmede binicilikte havacılıkta düşüncede hokeyde buz patenninde asfalt patenninde teniste havacılıkta sporlarda kış sporlarında yaz güz güz sporlarında çim çam toprak tenisinde kara deniz ve hava hokeyinde penisilin ve muadillerinde yani kısaca toparlarsak aynı zamanda buna koşut olarak bilinmeyen nedenlerle insanoğlu küçülmektedir tenise rağmen toparlarsak havacılık dokuz deliklisinden onsekiz deliklisine kadar golf buz üstünde tenise rağmen kısaca açıklanamayan nedenlerle Akkent Pakkent Hakkent Yakkentte yani aynı zamanda buna koşut olarak insanoğlu bilinmeyen nedenlerle zayıflamakta ve küçülmektedir toparlarsak Yakkent Hakkent kısacası Piskopos Berkeley'in ölümünden bu yana adam başı eksilmemiz aşağı yukarı adam başı ortalama yuvarlak rakamla Normandiya'da çıplak olarak tartıya çıkıldığında ikiyüz grama çok yakındır bilinmeyen nedenlerle

kısaca her neyse geçelim bunları gerçekler ortada öte yandan Steinweg ile Peterman'ın sürmekte olan deneylerinin ışığında deneylerinin ışığında karşımıza ciddiyetle ciddiyetle çıkan çıkan Steinweg ile Peterman'ın yarıda bıraktığı deneylerin ışığında deneylerin ışığında ciddiyetle karşımıza çıkan kırda dağda deniz kıyısında su ve ateş akıntılarının yakınlarında hava hiç de farklı değildir ve toprak yani havayla toprak soğuk havalarda karanlıklarda havayla toprak soğuklarda taştan konutlarda ne yazık ki miladın altıncı yüzyılında hava toprak deniz toprak büyük derinliklerde taştan konutlar denizde karada ve havada büyük soğuklar toparlarsak bilinmeyen nedenlerle tenise rağmen gerçekler ortada ama yanıtı zaman verecektir toparlarsak ne yazık ki ne yazık ki bir sonraki kısacası neyse ne yazık ki bir sonraki taştan konut bundan kim kuşku duyabilir ki toparlarsak acele etmeyelim toparlarsak kafatası küçülmektedir, ufalmaktadır aynı zamanda koşut olarak bilinmeyen nedenlerle tenise rağmen sonra sonra sakal alevler gözyaşları taşlar masmavi öylesine dingin kafa kafa kafa Normandiya'da tenise rağmen bitmeyen çalışmalar ciddiyet taştan konutlar kısacası toparlarsak heyhat ne yazık ki yarıda bırakılmış tamamlanmamış kafatası kafatası Normandiya'da tenise rağmen kafatası ne yazık ki taştan konutlar Vajen ... *(üst üste yığılırlar, son bağırıp*

çağırmalar) tenis ... taşlar ... masmavi ... Vajen ... bitmemiş ...

POZZO : Şapkası!

Vladimir Lucky'nin şapkasını yakalar. Lucky'nin sessizliği. Düşer. Sessizlik. Zafer kazananların soluması.

ESTRAGON : Öcümü aldım!

Vladimir şapkayı inceler, içine göz gezdirir.

POZZO : Verin şunu bana! *(Şapkayı Vladimir'in elinden çeker alır, yere atar, üzerinde zıplar.)* Böylece artık düşünemez bir daha.

VLADIMIR : Ama yürüyebilecek mi?

POZZO : Ya yürür ya sürünür! *(Lucky'yi tekmeler.)* Kalk ayağa domuz!

ESTRAGON : Öldü belki de.

VLADIMIR : Öldüreceksiniz.

POZZO : Ayağa kalk kokmuş herif! *(İpi çeker.)* Yardım edin bana!

VLADIMIR : Nasıl?

POZZO : Kaldırın!

Vladimir ile Estragon, Lucky'yi ayağa dikerler, bir süre öylece tutarlar, sonra bırakırlar. Lucky düşer.

ESTRAGON : Bilerek yapıyor!

POZZO : Onu tutmanız lazım. *(Bir an.)* Hadi, hadi, kaldırın şunu!

ESTRAGON : Canı cehenneme!

VLADIMIR : Hadi, bir daha.

ESTRAGON : Ne sanıyor bizi?

Lucky'yi ayağa diker ve öylece tutarlar.

POZZO : Sakın bırakmayın! *(Vladimir ile Estragon sallanır.)* Kımıldamayın! *(Pozzo gidip çanta ve sepeti alır, Lucky'ye doğru getirir.)* Sıkı tutun şunu! *(Valizi Lucky'nin eline verir. Lucky hemen bırakır.)* Sakın bırakmayın! *(Valizi Lucky'nin eline verir. Yavaş yavaş valizi elinde hissede hissede Lucky duyularını denetleyebilecek duruma gelir ve sonunda parmakları valizin sapını kavrar.)* Sıkı tutun! *(Aynı şeyleri sepetle tekrarlar.)* Tamam! Artık bırakabilirsiniz. *(Vladimir ile Estragon, elinde valiz ve sepetle zorlukla yürüyen, yerinde sallanıp dizleri titreyen, ama yine de ayakta durabilen Lucky'den uzaklaşır. Pozzo geriler, kırbacını şaklatır.)* İleri! *(Lucky ileri doğru sendeler.)* Geri! *(Lucky geriye doğru sendeler.)* Dön! *(Lucky döner.)* Tamamdır! Yürüyebiliyor. *(Vladimir ile Estragon'a doğru döner.)* Teşekkür ederim beyler, sizlere ... *(ceplerini karıştırır)* bırakın da sizlere *(karıştırır)* ... sizlere ... *(karıştırır)* ... ama saatimi nereye koydum? *(Karıştırır.)* Yarı yarıya gerçek bir avcı saatiydi beyler, hassas çarklı. *(Hıçkırır.)* Dedem armağan etmişti! *(Yere bakar, Vladimir ile Estragon da bakınır. Pozzo ayağıyla üstünde tepindiği Lucky'nin şapkasını çevirir.)* Yani, şimdi tam da–

VLADIMIR : Belki yelek cebinizdedir.

POZZO : Bir saniye! *(İki büklüm olup başını karnına yaklaştırır, dinler. Sessizlik.)* Hiçbir şey duymuyorum! *(Yaklaşmalarını işaret eder. Estragon ile Vladimir ona*

yaklaşıp karnına doğru eğilir.) Tik-tak diye duymamız gerekirdi.

VLADIMIR : Susun!

Hepsi eğilip dinler.

ESTRAGON : Ben bir şey duyuyorum.

POZZO : Nerede?

VLADIMIR : Kalp atışı o!

POZZO : *(hayal kırıklığına uğramış).* Lanet olsun!

VLADIMIR : Susun!

ESTRAGON : Belki durmuştur.

Doğrulurlar.

POZZO : Hanginiz pis kokuyor?

ESTRAGON : Onun ağzı, benim de ayaklarım kokuyor.

POZZO : Gitmek durumundayım.

ESTRAGON : Ya yarı avcı saatiniz?

POZZO : Malikânede bırakmış olmalıyım.

Sessizlik.

ESTRAGON : Öyleyse baybay.

POZZO : Baybay.

VLADIMIR : Baybay.

ESTRAGON : Baybay.

Sessizlik. Kimse kımıldamaz.

VLADIMIR : Baybay.

POZZO : Baybay.

ESTRAGON : Baybay.

Sessizlik.

POZZO : Ayrıca teşekkür ederim.

VLADIMIR : Asıl biz *size* teşekkür ederiz.

POZZO : Lafı mı olur.

ESTRAGON : Olmaz olur mu!

POZZO : Yo yo.

VLADIMIR : Daha neler.

ESTRAGON : Yo yo.

Sessizlik.

POZZO : Bir türlü ... *(uzun bir duraksama)* ... gidemiyorum.

ESTRAGON : Hayat işte.

Pozzo döner, kulise doğru giderek Lucky'den uzaklaşır, yürüdükçe ipi koyverir.

VLADIMIR : Yanlış yöne gidiyorsunuz.

POZZO : Start için hız almam lazım. *(İpin ucuna geldiğinde, yani sahneden çıktığında, durur, döner, bağırır.)* Kaçılın önümden! *(Estragon ile Vladimir sahnenin gerisine gidip Pozzo'ya bakar. Kırbaç sesi.)* İleriii!

ESTRAGON : İleri!

VLADIMIR : İleri!

Lucky hareket eder.

POZZO : Daha hızlı! *(Kulisten çıkar, Lucky'nin ardından sahneyi geçer. Vladimir ile Estragon şapkalarını çıkarıp sallarlar. Lucky çıkar.)* İleri! İleri! *(Tam kendisi de kaybolurken, durup, döner. İp gerilir. Düşen Lucky'nin gürültüsü.)* Tabure! *(Vladimir gidip tabureyi alır, Pozzo'ya verir, o da Lucky'ye atar.)* Baybay!

ESTRAGON
VLADIMIR : *(el sallayarak).* Baybay! Baybay!

POZZO : Ayağa kalk! Domuz! *(Ayağa kalkan Lucky'nin gürültüsü.)* İleri! *(Pozzo çıkar.)* Daha hızlı! İleri! Baybay! Daha hızlı! Domuz! Hoaa! Baybay!

Uzun sessizlik.

VLADIMIR : Bu arada vakit geçti.

ESTRAGON : Her durumda geçerdi.

VLADIMIR : Evet ama bu kadar çabuk geçmezdi.

Bir an.

ESTRAGON : Şimdi ne yapıyoruz?

VLADIMIR : Bilmem.

ESTRAGON : Gidelim.

VLADIMIR : Gidemeyiz.

ESTRAGON : Niye?

VLADIMIR : Godot'yu bekliyoruz.

ESTRAGON : *(umutsuzca).* Ha!

Bir an.

VLADIMIR : Amma değişmişler.

ESTRAGON : Kimler?

VLADIMIR : O ikisi.

ESTRAGON : Hah, tamam, biraz konuşmak iyi gelir.

VLADIMIR : Öyle değil mi?

ESTRAGON : Ne?

VLADIMIR : Değişmişler.

ESTRAGON : Mümkündür. Herkes değişir, biz değişemeyiz.

VLADIMIR : Ne mümkünü! Kesinlikle! Görmedin mi?

ESTRAGON : Gördüm galiba. Ama onları tanımıyorum ki.

VLADIMIR : Pekâlâ tanıyorsun.

ESTRAGON : Yo, tanımıyorum.

VLADIMIR : Tanıyoruz diyorum sana. Sen de her şeyi unutuyorsun. *(Bir an. Kendi kendine.)* Aynı kişilerdi işte

ESTRAGON : Peki o zaman niye bizi tanımadılar..

VLADIMIR : Bunun hiç önemi yok. Ama ben de onları tanımıyor gibi yaptım. Zaten bizi kimse tanımaz ki.

ESTRAGON : Boşver. İhtiyacımız olan–ah! *(Vladimir tepki göstermez.)* Ah!

VLADIMIR : *(kendisine).* Ya da aynı kişiler değildi ...

ESTRAGON : Didi! Öbür ayağım!

Tümseğe doğru topallayarak gider.

VLADIMIR : Ya da aynı kişiler değildi ...

ÇOCUK : *(sahne dışından).* Beyefendi!

Estragon durur. İkisi de sesin geldiği yere bakar.

ESTRAGON : Sil baştan.

VLADIMIR : Yaklaş, evlat.

Çocuk çekinerek girer. Durur.

ÇOCUK : Bay Albert mi ...?

VLADIMIR : Evet.

ESTRAGON : Ne istiyorsun?

VLADIMIR : Yaklaş!

Çocuk kımıldamaz.

ESTRAGON : *(zorlayıcı).* Yaklaş dendi mi yaklaş, tamam mı?

Çocuk çekine çekine ilerleyip durur.

VLADIMIR : Ne var?

ÇOCUK : Bay Godot ...

VLADIMIR : Besbelli ki ... *(Bir an.)* Yaklaş.

Çocuk kımıldamaz.

ESTRAGON : *(hiddetle).* Yaklaşacak mısın sen! *(Çocuk çekinerek ilerler, durur.)* Neden geciktin bu kadar?

VLADIMIR : Bay Godot'dan mesaj mı getirdin?

ÇOCUK : Evet, efendim.

VLADIMIR : Peki, söyle bakalım.

ESTRAGON : Neden bu kadar geciktin?

Çocuk ikisine de art arda bakar, hangisini yanıtlayacağını bilemez.

VLADIMIR : *(Estragon'a).* Rahat bırak çocuğu.

ESTRAGON : *(hiddetle).* Sen beni rahat bırak. *(İlerler. Çocuğa doğru.)* Saatin farkında mısın?

ÇOCUK : *(geri çekilerek).* Benim kabahatim değil, efendim.

ESTRAGON : Kimin kabahati peki? Benim mi?

ÇOCUK : Korkuyordum, Efendim.

ESTRAGON : Neden korkuyordun? Bizden mi? *(Bir an.)* Cevap ver!

VLADIMIR : Ben anladım, çocuk ötekilerden korktu.

ESTRAGON : Ne kadar zamandır buradasın?

ÇOCUK : Epey zamandır, Efendim.

VLADIMIR : Kırbaçtan korktun.

ÇOCUK : Evet, Efendim.

VLADIMIR : Bağırtılardan.

ÇOCUK : Evet, Efendim.

VLADIMIR : O iki iri adamdan.

ÇOCUK : Evet, Efendim.

VLADIMIR : Onları tanıyor musun?

ÇOCUK : Hayır, Efendim.

VLADIMIR : Buralarda mı oturuyorsun? *(Sessizlik.)* Buralı mısın?

ÇOCUK : Evet, Efendim.

ESTRAGON : Hepsi yalan! *(Çocuğu kolundan tutup sarsar.)* Bize doğruyu söyle!

ÇOCUK : *(titreyerek).* Ama doğrusu bu, Efendim!

VLADIMIR : Yahu çocuğu rahat bırakssana! Neyin var senin? *(Estragon Çocuğu bırakır, biraz uzaklaşır, ellerini yüzüne kapatır. Vladimir ile çocuk ona bakar. Estragon ellerini açar. Bozuk bir ifade vardır suratında.)* Neyin var senin?

ESTRAGON : Bedbahtım!

VLADIMIR : Atma? Ne zamandan beri?

ESTRAGON : Unutmuşum.

VLADIMIR : Ne olağanüstü oyunlar oynar hafıza! *(Estragon konuşmak ister, vazgeçer, topallayarak yerine gidip oturur, çizmelerini çıkarmaya koyulur. Çocuğa.)* Eee?

ÇOCUK : Bay Godot–

VLADIMIR : Seni daha önce görmüştüm, değil mi?

ÇOCUK : Bilmiyorum, Efendim.

VLADIMIR : Beni tanıdın mı?

ÇOCUK : Hayır, Efendim.

VLADIMIR : Dün gelmemiş miydin sen?

ÇOCUK : Hayır, Efendim.

VLADIMIR : İlk defa mı geliyorsun?

ÇOCUK : Evet, Efendim.

Sessizlik.

VLADIMIR : Laf, laf. *(Bir an.)* Konuş.

ÇOCUK : *(bir çırpıda).* Bay Godot size, bu akşam gelemeyeceğini, ama yarın kesinlikle geleceğini söylememi istedi.

Sessizlik.

VLADIMIR : Hepsi bu kadar mı?

ÇOCUK : Evet, Efendim.

Sessizlik.

VLADIMIR : Sen Bay Godot'un yanında mı çalışıyorsun?

ÇOCUK : Evet, Efendim.

VLADIMIR : Ne iş yapıyorsun?

ÇOCUK : Keçilere bakıyorum efendim.

VLADIMIR : Sana iyi davranıyor mu?

ÇOCUK : Evet, Efendim.

VLADIMIR : Seni dövmüyor mu?

ÇOCUK : Hayır, Efendim, beni dövmez.

VLADIMIR : Kimi döver?

ÇOCUK : Kardeşimi döver, Efendim.

VLADIMIR : Ah, senin kardeşin de mi var?

ÇOCUK : Evet, Efendim.

VLADIMIR : Ne iş yapıyor kardeşin?

ÇOCUK : Koyunlara bakıyor, Efendim.

VLADIMIR : Peki neden seni dövmüyor?

ÇOCUK : Bilmiyorum, Efendim.

VLADIMIR : Seni seviyor olmalı.

ÇOCUK : Bilmiyorum, Efendim.

Sessizlik.

VLADIMIR : Sana yeterince yiyecek veriyor mu? *(Çocuk duraksar.)* Seni iyi besliyor mu?

ÇOCUK : Gerektiği kadar, Efendim.

VLADIMIR : Mutsuz değilsin herhalde. *(Çocuk duraksar.)* Beni duyuyor musun?

ÇOCUK : Evet, Efendim.

VLADIMIR : Eeee?

ÇOCUK : Bilmiyorum, Efendim.

VLADIMIR : Mutsuz olup olmadığını bilmiyor musun?

ÇOCUK : Bilmiyorum, Efendim.

VLADIMIR : Sen de benim gibisin. *(Bir an.)* Nerede yatıyorsun?

ÇOCUK : Samanlıkta, Efendim.

VLADIMIR : Kardeşinle mi?

ÇOCUK : Evet, Efendim.

VLADIMIR : Saman üstünde.

ÇOCUK : Evet, Efendim.

Sessizlik.

VLADIMIR : Pekâlâ, gidebilirsin.

ÇOCUK : Bay Godot'ya ne diyeyim, Efendim?

VLADIMIR : De ki *(duraksar)* ona bizi gördüğünü söyle. *(Bir an.)* Gördün bizi, değil mi?

ÇOCUK : Evet, Efendim.

Geriler, duraksar, döner, koşarak çıkar. Işık birden azalır; bir anda gece olur. Sahnenin arkasında ay çıkar, gökyüzünde yükselir, hareketsizleşir, sahneyi solgun bir ışıkla aydınlatır.

VLADIMIR : Nihayet! *(Estragon kalkar, iki elinde de birer çizme, Vladimir'e doğru gider, çizmeleri sahne önünde yere bırakır, doğrulup aya bakar.)* Ne yapıyorsun?

ESTRAGON : Yorgunluktan benzi solmuş.

VLADIMIR : Ha?

ESTRAGON : Gökyüzüne tırmanmaktan ve bizim gibilere bakıp durmaktan.

VLADIMIR : Çizmelerin, onlar n'olacak?

ESTRAGON : *(çizmelerine bakmak için döner).* Burada kalsınlar. *(Bir an.)* Biri gelir ... benim gibi biri ... ama daha küçük ayaklı ... onu mutlu ederler hiç olmazsa.

VLADIMIR : Yalınayak yürüyecek değilsin herhalde!

ESTRAGON : İsa yürümüştü.

VLADIMIR : İsa mı? İsa da nereden çıktı şimdi? Kendini onunla kıyaslamıyorsun herhalde.

ESTRAGON : Bütün ömrünce kendimi hep onunla kıyaslamışımdır.

VLADIMIR : Ama onun yaşadığı yer sıcaktı, kuraktı!

ESTRAGON : Öyle. Çarmıha germek de şipşaktı.

VLADIMIR : *(sessizlik).* Burada yapacak işimiz kalmadı.

ESTRAGON : Başka yerde de.

VLADIMIR : Aman Gogo, öyle deme. Yarın her şey daha iyi olacak.

ESTRAGON : Nereden biliyorsun?

VLADIMIR : Ufaklığın dediğini duymadın mı?

ESTRAGON : Hayır.

VLADIMIR : Godot'nun yarın kesinlikle geleceğini söyledi. *(Bir an.)* Buna ne dersin?

ESTRAGON : Öyleyse bize düşen, burada beklemeye devam etmek.

VLADIMIR : Deli misin! Başımızı sokacak bir yer bulmalıyız. *(Estragon'u kolundan yakalar.)* Haydi.

Estragon'u peşi sıra çeker. Estragon önce karşı koymaz, sonra direnir. Dururlar.

ESTRAGON : *(ağaca bakarlar).* Maalesef ipimiz yok.

VLADIMIR : Haydi. Soğuk.

Estragon'u peşi sıra çeker. Aynı fasıl.

ESTRAGON : Hatırlat da yarın ip getireyim.

VLADIMIR : Peki. Hadi.

Peşi sıra çeker. Aynı fasıl.

ESTRAGON : Ne kadar zamandır beraberiz?

VLADIMIR : Bilmem, belki elli yıldır.

ESTRAGON : Kendimi Rhone Irmağı'na attığım günü hatırlar mısın?

VLADIMIR : Üzüm bağlarında çalışıyorduk o zamanlar.

ESTRAGON : Balık gibi çekip çıkarmıştın beni sudan.

VLADIMIR : Hepsi geçmişte kaldı.

ESTRAGON : Giysilerim güneşte kurumuştu.

VLADIMIR : Düşünme, düşünmenin alemi yok artık. Haydi. *Peşi sıra çeker. Aynı fasıl.*

ESTRAGON : Dur!

VLADIMIR : Üşüdüm!

ESTRAGON : Bi' dakika! *(Vladimir'den uzaklaşır.)* Acaba beraber olmasaydık ikimiz için de daha hayırlı olmaz mıydı?. *(Sahneyi baştan başa geçer, tümseğe oturur.)* Aynı yolun yolcuları değiliz aslında.

VLADIMIR : *(kızmadan).* Orası belli değil.

ESTRAGON : Doğru, hiçbir şey belli değil.

Vladimir sahneyi yavaşça baştan başa geçer, Estragon'un yanına oturur.

VLADIMIR : Her zaman ayrılabiliriz; bizim için daha iyi olacağına inanıyorsan.

ESTRAGON : Artık değmez.

Sessizlik.

VLADIMIR : Doğru, artık değmez.

Sessizlik.

ESTRAGON : Eee, gidelim mi?

VLADIMIR : Evet, gidelim.

Kımıldamazlar.

Perde

İkinci Perde

Ertesi gün. Aynı saat.

Aynı yer.

Sahnenin önünde topukları bitişik, uçları birbirinden ayrı olmak üzere Estragon'un çizmeleri durur. Lucky'nin şapkası aynı yerdedir.

Ağacın dört beş yaprağı vardır.

Vladimir telaşla girer. Durur ve uzun uzun ağaca bakar. Sonra birden, heyecanla sahneyi arşınlamaya koyulur. Çizmelerin önünde yeniden hareketsizleşir, eğilir, birini alır, inceler, koklar, tiksintiyle yüzünü buruşturur, özenle yerine koyar. Bir o yöne bir bu yöne yürümeye devam eder. Sağ kulisin önünde durur, elini gözlerine siper edip uzun süre uzaklara bakar. Bir o yöne bir bu yöne yürümeye devam eder. Sol kulisin önünde durur. Aynı fasıl. Bir o yöne bir bu yöne yürümeye devam eder. Birden durur ve avazı çıktığı kadar bağırarak şarkı söylemeye başlar.

VLADIMIR : Damdan düştü

Çok tiz başladığı için durur, boğazını temizler, yeniden başlar:

Damdan düştü bir köpek.
Titretti kuyruğu.
Yoldan geçen bir jandarma
Aldı götürdü onu.

Mezarını kazdılar.
Mezar taşına şöyle yazdılar:
Damdan düştü bir köpek–

Durur, derin derin düşünür, yeniden başlar.

Damdan düştü bir köpek
Titretti kuyruğu.
Yoldan geçen bir jandarma
Aldı götürdü onu.

Mezarını kazdılar.
Mezar taşına şöyle yazdılar:
Damdan düştü bir köpek.

Durur, derin derin düşünür. Daha yumuşak.

Damdan düştü bir köpek.

Bir süre sessiz ve hareketsiz kalır, sonra sinirle yürümeye koyulur. Tekrar ağacın önünde durur, çizmelerin önünde aşağı yukarı yürür, sağ kulisin önünde durur, uzaklara bakar, sol kulisin önünde durur. Uzaklara bakar. Estragon sağ kulisten başı eğik, yalınayak girer ve yavaşça sahneyi kateder. Vladimir döner, onu görür.

VLADIMIR : İşte yine sen! *(Estragon durur, başını kaldırmaz. Vladimir ona doğru gider.)* Gel de sarılayım sana.

ESTRAGON : Dokunma bana!

Vladimir yerinde kalır, canı sıkılmıştır.

VLADIMIR : Gideyim mi yani? *(Bir an.)* Gogo! *(Bir an. Vladimir ona dikkatle bakar.)* Dövdüler mi seni? *(Bir an.)* Gogo! *(Estragon başı eğik, hep susar.)* Geceyi nerede geçirdin?

ESTRAGON : Dokunma bana! Bir şey sorma! Bir şey söyleme!

Yanımda kal!

VLADIMIR : Hiç terk ettim mi seni?

ESTRAGON : Gitmeme izin verdin.

VLADIMIR : Bakar mısın bana. *(Estragon başını kaldırmaz. Çok sert.)* Bana bak diyorum sana!

Estragon başını kaldırır. Birbirlerine uzun uzun bakarlar, sonra birden sarılıp birbirlerinin sırtına vururlar. Ayrılırlar. Estragon bırakılınca düşecek gibi olur.

ESTRAGON : Ne gün be!

VLADIMIR : Kimler dövdü seni? Anlat.

ESTRAGON : Bitmiş bir gün daha.

VLADIMIR : Daha bitmedi.

ESTRAGON : Benim için bitti, bundan sonra ne olursa olsun. *(Sessizlik.)* Şarkı söylediğini duydum.

VLADIMIR : Haa, hatırladım.

ESTRAGON : Duymak acı verdi bana. Tek başına şimdi, onu ebediyen terk ettiğimi zannedip şarkı söylüyor dedim.

VLADIMIR : Insan halet-i ruhiyesine hakim olamaz ki. Bütün gün kendimi çok iyi hissettim. *(Bir an.)* Gece deliksiz bir uyku çektim de.

ESTRAGON : *(üzgün).* Görüyorsun işte, ben yokken nasıl da keyfin yerine geliyor.

VLADIMIR : Seni özlüyordum ... ama aynı zamanda mutluydum. Tuhaf değil mi?

ESTRAGON : *(hayretle).* Mutlu muydun?

VLADIMIR : Belki başka bir kelime daha uygun olur.

ESTRAGON : Peki ya şimdi?

VLADIMIR : Şimdi ... *(Sevinçli.)* Tekrar buradasın ... *(Kayıtsız.)* Tekrar buradayız ... *(Üzgün.)* Tekrar buradayım.

ESTRAGON : Görüyorsun, ben olmayınca keyifler âlâ! Ben de tek başımayken daha keyifli oluyorum.

VLADIMIR : *(alınmış).* O zaman ne diye her seferinde kuyruğunu kıstırıp dönüyorsun?

ESTRAGON : Bilmem.

VLADIMIR : Ama ben biliyorum. Çünkü kendini korumaktan acizsin. Ben olsam seni dövemezlerdi.

ESTRAGON : Onlara mani olamazdın işte.

VLADIMIR : Nedenmiş o?

ESTRAGON : On kişiydiler.

VLADIMIR : Canım, yani, dayak yemene yol açacak şeyi yapmana engel olurdum.

ESTRAGON : Ben hiçbir şey yapmadım ki.

VLADIMIR : Öyleyse neden dövdüler?

ESTRAGON : Bilmem.

VLADIMIR : Yapma, Gogo, senin gözünden kaçan şeyler benim gözümden kaçmaz. Kabul et şunu.

ESTRAGON : Hiçbir şey yapmadım diyorum sana.

VLADIMIR : Belki de yapmadın. Ama önemli olan davranış tarzı, insan yaşamak istiyorsa buna dikkat etmeli.

ESTRAGON : Hiçbir şey yapmadım.

VLADIMIR : Sen de mutlusun ya aslında, itiraf et.

ESTRAGON : Neden mutlu olacakmışım?

VLADIMIR : Tekrar benimle olmaktan.

ESTRAGON : Öyle mi dersin?

VLADIMIR : Sen yine de öyle de, doğru olmasa bile.

ESTRAGON : Ne diyeyim?

VLADIMIR : Mutluyum de.

ESTRAGON : Mutluyum.

VLADIMIR : Ben de.

ESTRAGON : Ben de.

VLADIMIR : Ikimiz de mutluyuz.

ESTRAGON : Ikimiz de mutluyuz. *(Sessizlik.)* Madem ki mutluyuz, şimdi ne yapıyoruz?

VLADIMIR : Godot'yu bekliyoruz. *(Estragon ıstırapla inler. Sessizlik.)* Dün böyle değildi burası.

ESTRAGON : Peki ya gelmezse?

VLADIMIR : *(bir anlık şaşkınlıktan sonra).* Bunu o zaman düşünürüz. *(Bir an.)* Dünden beri burada bir değişiklik var diyorum sana.

ESTRAGON : Her tarafta bir ıslaklık var.

VLADIMIR : Ağaca bak.

ESTRAGON : Aynı pisliği iki defa göremezsin.

VLADIMIR : Ağaca bak diyorum sana.

Estragon ağaca bakar.

ESTRAGON : Dün de orada değil miydi?

VLADIMIR : Elbette oradaydı. Hatırlamıyor musun? Neredeyse asacaktık kendimizi. Ama sen istemedin. Unuttun mu?

ESTRAGON : Hayal görmüşsün.

VLADIMIR : Unutmuş olamazsın.

ESTRAGON : Ben böyleyim. Ya çabuk unuturum ya da hiç unutmam.

VLADIMIR : Ya Pozzo'yla Lucky, onları da unuttun mu?

ESTRAGON : Pozzo'yla Lucky mi?

VLADIMIR : Her şeyi unutmuş!

ESTRAGON : Bana tekmeler savuran delinin birini hatırlıyorum. Sonra da soytarılık etmişti.

VLADIMIR : İşte Lucky'ydi o!

ESTRAGON : Hatırladım. Ama ne zaman olmuştu bu?

VLADIMIR : Ya bakıcısı, onu da hatırlamıyor musun?

ESTRAGON : Bana kemik vermişti.

VLADIMIR : İşte Pozzo'ydu o.

ESTRAGON : Dün mü oldu bütün bunlar?

VLADIMIR : Elbette, dün oldu.

ESTRAGON : Ve burada oldu, öyle mi?

VLADIMIR : Tabii burada. Tanıyamadın mı?

ESTRAGON : *(birden sinirlenir).* Tanımak mı? Nasıl tanıyacak mışım? Şu kepaze hayatımı çamurda geçirdim! Sen de tutmuş manzaradan bahsediyorsun! *(Çevresini vahşice süzer.)* Şu pisliğe bak hele! Bunun dışına çıkmadım ki hiç.

VLADIMIR : Sakin ol, sakin ol.

ESTRAGON : Öyleyse kes şu manzara edebiyatını! Solucanlardan bahset bana!

VLADIMIR : Yine de bütün bunların *(bir hareket yapar)* mesela Macon bölgesine *(duraksar)* ... benzediğini söyleyemezsin! Arada bayağı fark olduğunu inkâr

edemezsin.

ESTRAGON : Macon mu? Sana Macon'dan söz eden kim?

VLADIMIR : Ama sen orada, Macon'da bulunmuştun.

ESTRAGON : Hayır ben Macon'a hiç gitmedim! Bütün aşağılık hayatım burada geçti diyorum sana! Burada! Bokan'da!

VLADIMIR : Ama orada birlikteydik, yemin edebilirim! Adı ... *(parmaklarını şaklatır)* ... neydi o adamın adı, neyse işte, onun bağında ... *(parmaklarını şaklatır)* neresiydi orası, işte orada üzüm toplamıştık, hatırlamadın mı?

ESTRAGON : *(daha sakin).* Mümkündür. Demek hiç dikkat etmemişim.

VLADIMIR : Ama orada her şey kızıldı!

ESTRAGON : *(bıkkın).* Dikkat etmemişim diyorum sana.

Sessizlik. Vladimir derin derin iç geçirir.

VLADIMIR : Seninle geçinmek çok zor Gogo.

ESTRAGON : Ayrılsak daha iyi olur.

VLADIMIR : Hep böyle dersin ve her seferinde de kuyruğunu kıstırıp geri dönersin.

ESTRAGON : En iyisi öldürülmem, öbürü gibi.

VLADIMIR : Öbürü mü? *(Bir an.)* Öbürü de kim?

ESTRAGON : Milyarlarcası gibi.

VLADIMIR : *(öğüt verir gibi).* Her koyun kendi bacağından asılır. *(İç çeker.)* Ölene dek. *(Ekler.)* Ve unutulur.

ESTRAGON : Madem ki susmasını beceremiyoruz, beklerken sakin konuşmaya çalışalım.

VLADIMIR : Haklısın, biz tükenmeyiz.

ESTRAGON : Düşünmeyelim diye.

VLADIMIR : Özrümüz var.

ESTRAGON : İşitmeyelim diye.

VLADIMIR : Nedenlerimiz var.

ESTRAGON : Bütün ölü sesleri.

VLADIMIR : Kanat çırpar gibi bir gürültü çıkarır.

ESTRAGON : Yapraklar gibi.

VLADIMIR : Kum gibi.

ESTRAGON : Yapraklar gibi.

Sessizlik.

VLADIMIR : Bir ağızdan konuşur hepsi.

ESTRAGON : Her biri kendi kendine.

Sessizlik.

VLADIMIR : Fısıldarlar daha çok.

ESTRAGON : Hışırdarlar.

VLADIMIR : Mırıldanırlar.

ESTRAGON : Hışırdarlar.

Sessizlik.

VLADIMIR : Ne derler?

ESTRAGON : Hayatlarından bahsederler.

VLADIMIR : Yaşamış olmak onlara yetmez.

ESTRAGON : Bir de bahsetmeleri gerekir.

VLADIMIR : Ölmüş olmak onlara yetmez.

ESTRAGON : Yeterli gelmez.

Sessizlik.

VLADIMIR : Tüy sesi çıkarırlar.

ESTRAGON : Yapraklar gibi.

VLADIMIR : Kül gibi.

ESTRAGON : Yapraklar gibi.

Uzun sessizlik.

VLADIMIR : Bir şey söyle!

ESTRAGON : Arıyorum.

Uzun sessizlik.

VLADIMIR : *(korkuyla).* Ne olursa olsun bir şey söyle!

ESTRAGON : Şimdi n'apıyoruz?

VLADIMIR : Godot'yu bekliyoruz.

ESTRAGON : Ha!

Sessizlik

VLADIMIR : Berbat bir şey!

ESTRAGON : Bir şarkı söyle!

VLADIMIR : Yo, yo! *(Dalar.)* Belki yeni baştan başlayabiliriz.

ESTRAGON : Kolay olmalı.

VLADIMIR : Başlamaktır zor olan.

ESTRAGON : Her noktadan yola çıkılabilir.

VLADIMIR : Evet ama karar vermek gerekir.

ESTRAGON : Doğru.

Sessizlik.

VLADIMIR : Yardım et!

ESTRAGON : Gayret ediyorum.

Sessizlik.

VLADIMIR : Insan ararken bir şeyler işitir.

ESTRAGON : Doğru.

VLADIMIR : Bu da bulmayı engeller.

ESTRAGON : Doğru.

VLADIMIR : Düşünmeyi engeller.

ESTRAGON : Yine de düşünür insan.

VLADIMIR : Hayır, hayır, imkânsız.

ESTRAGON : Hah, tamam, hadi birbirimizin fikirlerini çürütelim.

VLADIMIR : İmkânsız

ESTRAGON : Öyle mi?

VLADIMIR : Artık düşünme tehlikesinden uzaktayız.

ESTRAGON : Neden yakınıp duruyoruz öyleyse?

VLADIMIR : Düşünmek en kötüsü değil.

ESTRAGON : Belki de değildir. Ama az şey mi?

VLADIMIR : Ne az şey mi?

ESTRAGON : Hah, tamam, sorular soralım birbirimize.

VLADIMIR : Ne demek istedin az şey mi demekle?

ESTRAGON : O kadar da kötü değil yani.

VLADIMİR : Doğru.

ESTRAGON : Öyleyse? Mutlu mu sayacağız kendimizi?

VLADIMIR : Korkunç olan düşünmüş *olmak*.

ESTRAGON : Ama bizim başımıza hiç geldi mi?

VLADIMIR : Nereden gelmiş bütün bu cesetler?

ESTRAGON : Bu iskeletler.

VLADIMIR : Söyle bana.

ESTRAGON : Doğru.

VLADIMIR : Biraz düşünmüş olmalıyız.

ESTRAGON : Başlarda.

VLADIMIR : Ölü mahzeni sanki! Ölü mahzeni!

ESTRAGON : Insanın bakası gelmiyor.

VLADIMIR : Gözünü alıyor ama.

ESTRAGON : Doğru.

VLADIMIR : Yine de gayret etmeli.

ESTRAGON : Efendim?

VLADIMIR : Yine de gayret etmeli.

ESTRAGON : Kararlı bir biçimde Doğaya dönmemiz gerekir.

VLADIMIR : Bunu denedik.

ESTRAGON : Doğru.

VLADIMIR : Ah, tabii, en kötüsü değil bu.

ESTRAGON : Ne?

VLADIMIR : Düşünmüş olmak.

ESTRAGON : Elbette.

VLADIMIR : Ama onsuz da yapabilirdik.

ESTRAGON : Que voulez-vous?

VLADIMIR : Efendim?

ESTRAGON : Que voulez-vous.

VLADIMIR : Ah! que voulez-vous. Aynen.

Sessizlik.

ESTRAGON : Şu küçük sohbet hiç de fena değildi.

VLADIMIR : Evet, ama şimdi başka konu bulmak lazım.

ESTRAGON : Bir bakalım.

Şapkasını çıkarır, düşünür.

VLADIMIR : Bir bakalım. *(Şapkasını çıkarır, düşünür. Uzun sessizlik.)* Hah!

Şapkalarını giyerler, rahatlamışlardır.

ESTRAGON : Eee?

VLADIMIR : Ne diyordum, oradan devam edebiliriz.

ESTRAGON : Ne zaman ne diyordun?

VLADIMIR : Ta en başta ne diyordun?

ESTRAGON : NEYİN başında?

VLADIMIR : Bu akşamın ... diyordum ki ... diyordum ki ...

ESTRAGON : Ben tarihçi değilim.

VLADIMIR : Bekle ... birbirimize sarıldık ... mutluyduk ... mutlu ... şimdi madem mutluyuz n'apıyoruz ... beklemeye devam ediyoruz ... bekliyoruz hımm ... geliyor ... beklemeye devam ediyoruz ... şimdi madem mutluyuz ... bir bakalım ... hah! Ağaç!

ESTRAGON : Ağaç mı?

VLADIMIR : Hatırlamıyor musun?

ESTRAGON : Yoruldum.

VLADIMIR : Ağaca bak.

Ağaca bakarlar.

ESTRAGON : Hiçbir şey görmüyorum.

VLADIMIR : Ama dün akşam kapkaraydı, çırılçıplak. Bugünse yapraklı.

ESTRAGON : Yapraklanmış mı!

VLADIMIR : Tek gecede!

ESTRAGON : Ilkbahar gelmiş olmalı.

VLADIMIR : Ama tek gecede!

ESTRAGON : Sana dün akşam burada olmadığımızı söylüyo-

rum. Yine kabus görmüşsün, hepsi bu.

VLADIMIR : Peki dün akşam neredeydik sence?

ESTRAGON : Nereden bileyim! Başka kompartımanda. Boşluktan yana eksiğimiz yok.

VLADIMIR : *(kendisinden emin).* Iyi. Dün akşam burada değildik. Öyleyse ne yaptık dün akşam?

ESTRAGON : Ne mi yaptık?

VLADIMIR : Hatırlamaya çalış.

ESTRAGON : Eee, şey yaptık ... Çene çalmış olmalıyız.

VLADIMIR : *(kendini tutar).* Ne hakkında?

ESTRAGON : Şey ... dereden tepeden, özel bir şeyden bahsetmedik. *(Güvenle.)* Işte hatırladım, dün akşam özel bir şeye dair gevezelik etmedik. Yarın yüzyıldır sürüyor bu.

VLADIMIR : Herhangi bir olay, bir durum hatırlamıyorsun yani?

ESTRAGON : *(bıkkın).* Bana eziyet etme Didi.

VLADIMIR : Ya güneşi? Ayı? Hatırlamıyor musun onları da?

ESTRAGON : Oradaydılar herhalde, her zamanki gibi.

VLADIMIR : Farklı bir şey gözüne çarpmamış mıydı?

ESTRAGON : Heyhat!

VLADIMIR : Ya Pozzo? Ya Lucky?

ESTRAGON : Pozzo mu?

VLADIMIR : Kemikler!

ESTRAGON : Kılçık gibiydiler.

VLADIMIR : Pozzo'ydu onları veren.

ESTRAGON : Bilmem.

VLADIMIR : Ya tekme?

ESTRAGON : Doğru, biri tekmeledi beni.

VLADIMIR : Lucky'di tekmeleyen.

ESTRAGON : Bütün bunlar dün mü oldu?

VLADIMIR : Göster bakayım bacağını.

ESTRAGON : Hangisini?

VLADIMIR : Ikisini de. Sıyır paçalarını. *(Estragon bir bacağını Vladimir'e uzatır, düşecek gibi olur. Vladimir bacağı tutar. Ikisi de düşecek gibi olur.)* Sıyır paçalarını.

ESTRAGON : Yapamıyorum

Vladimir pantolonu sıyırır, bacağa bakar, bırakır. Estragon düşecek gibi olur.

VLADIMIR : Ötekini. *(Estragon aynı bacağı uzatır.)* Ötekini diyorum sana, domuz! *(Estragon öteki bacağını uzatır. Zafer kazanmışcasına.)* Işte yara! Mikrop kapmak üzere!

ESTRAGON : Ee, n'olmuş ona?

VLADIMIR : *(bacağı bırakır).* Çizmelerin nerede?

ESTRAGON : Atmışım herhalde.

VLADIMIR : Ne zaman?

ESTRAGON : Bilmem.

VLADIMIR : Neden?

ESTRAGON : *(çileden çıkarak).* Neden bilmediğimi bilmiyorum!

VLADIMIR : Yahu, neden attın diyorum.

ESTRAGON : *(çileden çıkarak).* Ayağını vuruyorlardı.

VLADIMIR : *(zafer kazanmışcasına çizmeleri gösterir).* Işte. *(Estragon çizmelere bakar.)* Dün akşam bıraktığın yer-

de!

Estragon çizmelere doğru gider, eğilir, yakından inceler.

ESTRAGON : Benim değil bunlar.

VLADIMIR : *(afallamış).* Senin değil mi?

ESTRAGON : Benimkiler siyahtı, bunlar kahverengi.

VLADIMIR : Seninkilerin siyah olduğundan emin misin?

ESTRAGON : Pekâlâ, grimsiydiler.

VLADIMIR : Peki şimdi bunlar kahverengi mi yani? Göster bakayım.

ESTRAGON : *(bir çizmeyi kaldırır).* Eh işte yeşile çalıyor.

VLADIMIR : Göster. *(Estragon çizmeyi ona verir. Vladimir inceler, öfkeyle fırlatır.)* Şimdi başlayacağım–

ESTRAGON : Görüyorsun ya, bütün bunlar–

VLADIMIR : Ah! Görüyorum ne olduğunu. Evet, olup bitenin farkındayım.

ESTRAGON : Bütün bunlar–

VLADIMIR : Gayet basit. Birisi geldi, seninkileri alıp kendininkileri bıraktı.

ESTRAGON : Niye?

VLADIMIR : Kendininkiler ayağına olmuyordu. Onun için seninkileri aldı.

ESTRAGON : Ama benimkiler çok küçüktü.

VLADIMIR : Sana küçüktü, ona değil.

ESTRAGON : *(cevap vermeye çalışır, bir şey bulamaz).* Yoruldum. *(Bir an.)* Hadi gidelim.

VLADIMIR : Gidemeyiz.

ESTRAGON : Neden?

VLADIMIR : Godot'yu bekliyoruz.

ESTRAGON : Ah! *(Bir an. Umutsuzca.)* Peki n'apacağız şimdi?

VLADIMIR : Yapabileceğimiz bir şey yok.

ESTRAGON : Ama benim takatim tükendi!

VLADIMIR : Turp ister misin?

ESTRAGON : Sadece turp mu var?

VLADIMIR : Turpumuz ve şalgamımız var.

ESTRAGON : Havuç yok mu?

VLADIMIR : Yok. Zaten havuç konusunu abartıyorsun.

ESTRAGON : Öyleyse turp ver bana. *(Vladimir ceplerini karıştırır, sadece şalgam bulur, sonunda bir turp çıkarıp Estragon'a verir, Estragon turbu inceler, koklar.)* Kapkara!

VLADIMIR : Turp işte.

ESTRAGON : Sadece kırmızı turp severim ben, bilirsin!

VLADIMIR : Istemiyorsun yani?

ESTRAGON : Sadece kırmızı turp severim ben!

VLADIMIR : Geri ver öyleyse

Estragon turbu geri verir.

ESTRAGON : Gidip havuç bulayım.

Yerinden kımıldamaz.

VLADIMIR : Gerçekten gitgide önemsizleşiyor bütün bunlar.

ESTRAGON : Yeterince değil.

Sessizlik.

VLADIMIR : Denesen ne çıkar?

ESTRAGON : Her şeyi denedim.

VLADIMIR : Çizmeleri yani.

ESTRAGON : Faydası olur mu dersin?

VLADIMIR : Vakit geçer. *(Estragon duraksar.)* Inan bana, meşgale olur.

ESTRAGON : Rahatlarız.

VLADIMIR : Dinleniriz.

ESTRAGON : Rahatlarız.

VLADIMIR : Hadi.

ESTRAGON : Yardım eder misin?

VLADIMIR : Elbette ederim.

ESTRAGON : O kadar da kötü sayılmaz, değil mi Didi, ikimizin ilişkisi?

VLADIMIR : Evet, evet. Hadi önce sol tekini deneyelim.

ESTRAGON : Daima bir şey buluruz, değil mi Didi, bize varolduğumuz izlenimini verecek?

VLADIMIR : *(sabırsız).* Evet öyle, büyücüyüz biz. Ama yapmaya karar verdiğimiz şey konusunda azimli davranalım, unutmadan. *(Çizmelerden birini alır.)* Hadi, uzat ayağını. *(Estragon ayağını kaldırır.)* Ötekini, domuz! *(Estragon öteki ayağını uzatır.)* Daha yukarı! *(Bedenleri birbirine karışmış, sahne boyunca seke seke giderler. Vladimir sonunda çizmeyi giydirmeyi başarır.)* Yürümeye çalış. *(Estragon yürür.)* Nasıl oldu?

ESTRAGON : Uydu.

VLADIMIR : *(cebinden bir bağcık çıkarır).* Bağlarını da takalım.

ESTRAGON : *(ateşli).* Hayır, hayır, bağ olmasın, bağ olmasın!

VLADIMIR : Pişman olacaksın. Şimdi ötekini deneyelim. *(Aynı fasıl.)* Nasıl oldu?

ESTRAGON : *(gönülsüzce).* Bu da uydu

VLADIMIR : Ayağını vurmuyor değil mi?

ESTRAGON : Şimdilik hayır.

VLADIMIR : O halde giyebilirsin bunları.

ESTRAGON : Çok büyük.

VLADIMIR : Belki bir gün çorabın da olur.

ESTRAGON : Doğru.

VLADIMIR : Giyiyorsun yani?

ESTRAGON : Çizmeler hakkında yeterince konuştuk.

VLADIMIR : Evet, ama–

ESTRAGON : *(şiddetle).* Yeter! *(Sessizlik.)* Otursam daha iyi olacak.

Gözleriyle oturacak bir yer arar. Sonra gider tümseğe çöker.

VLADIMIR : Dün akşam da ortaya oturmuştun.

ESTRAGON : Bir uyuyabilsem.

VLADIMIR : Dün akşam uyumuştun.

ESTRAGON : Uyumaya çalışayım.

Başını bacaklarının arasına sokarak ana rahmindeki bebek konumunu alır.

VLADIMIR : Bekle. *(Estragon'a yaklaşıp yüksek sesle şarkı söylemeye başlar.)*

Uyusun da büyüsün ninni
Uyusun da–

ESTRAGON : *(başını kaldırıp öfkeyle).* Bu kadar yüksek sesle de-

ğil!

VLADIMIR : *(yumuşak).*

Uyusun da büyüsün ninni
Uyusun da büyüsün ninni
Uyusun da büyüsün ninni
Uyusun da büyüsün–

(Estragon uyur. Vladimir ayağa kalkar, ceketini çıkarır, Estragon'un omuzlarını örter, sonra ısınmak için kollarını sallayarak bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başlar. Estragon sıçrayarak uyanır, yerinden kalkar, afallamışçasına birkaç adım atar. Vladimir ona doğru koşar, kollarını dolar.) Buradayım ... burada ... Didi burada ... korkma sakın ...

ESTRAGON : Ah!

VLADIMIR : Geçti ... geçti ... hepsi bitti.

ESTRAGON : Düşüyordum–

VLADIMIR : Hepsi bitti, hepsi bitti.

ESTRAGON : Bir şeyin tepesindeydim–

VLADIMIR : Anlatma. Hadi, yürüyelim. Rahatlarsın.

Estragon'u kolundan tutup, vazgeçene kadar aşağı yukarı dolaştırır.

ESTRAGON : Yeter. Yoruldum.

VLADİMİR : Orada öyle, hiçbir şey yapmadan kazık gibi dikilmek mi istiyorsun?

ESTRAGON : Evet.

VLADİMİR : Nasıl istersen.

Estragon'u bırakır, ceketini yerden alıp giyer.

ESTRAGON : Gidelim.

VLADIMIR : Gidemeyiz.

ESTRAGON : Neden?

VLADIMIR : Godot'yu bekliyoruz.

ESTRAGON : Ah. *(Vladimir tekrar voltaya başlar.)* Rahat duramaz mısın sen?

VLADIMIR : Üşüyorum.

ESTRAGON : Çok erken geldik.

VLADIMIR : Hava kararırken gidiyoruz hep.

ESTRAGON : Ama bir türlü kararmıyor.

VLADIMIR : Dünkü gibi birdenbire kararacak herhalde.

ESTRAGON : Sonra gece olacak.

VLADIMIR : O zaman gidebileceğiz.

ESTRAGON : Sonra yeniden gün doğacak. *(Bir an. Umutsuzca.)* Ne yapmalı, ne yapmalı?

VLADIMIR : *(durur, sertçe).* Yakınmayı kesecek misin! Bıktım şu dırdırından!

ESTRAGON : Ben gidiyorum.

VLADIMIR : *(Lucky'nin şapkasını fark eder).* Şuna bak!

ESTRAGON : Elveda.

VLADIMIR : Lucky'nin şapkası! *(Şapkaya yaklaşır.)* Bir saattir buradayım ve yeni farkına vardım! *(Çok memnun.)* Mükemmel!

ESTRAGON : Bir daha göremeyeceksin beni.

VLADIMIR : Demek yer konusunda yanılmamışım. İçimiz rahat etsin. *(Lucky'nin şapkasını yerden alır, bakar, çeki düzen verir.)* Güzel şapkaymış zamanında. *(Ken-*

di şapkasını çıkarıp, Estragon'a uzatır, yerine Lucky'ninkini giyer.) Oldu.

ESTRAGON : Olan ne?

VLADIMIR : Tut şunu.

Estragon Vladimir'in şapkasını alır. Vladimir iki eliyle Lucky'nin şapkasını kafasına oturtur. Estragon Vladimir'in şapkasını kendi şapkasının yerine giyer, kendisininkini Vladimir'e uzatır. Vladimir Estragon'un şapkasını alır. Estragon iki eliyle Vladimir'in şapkasını kafasına oturtur. Vladimir Estragon'un şapkasını Lucky'ninkinin yerine giyer, Lucky'nin şapkasını Estragon'a uzatır. Estragon Lucky'nin şapkasını alır. Vladimir iki eliyle Estragon'un şapkasını kafasına oturtur. Estragon Lucky'nin şapkasını Vladimir'inkinin yerine giyer, Vladimir'in şapkasını Vladimir'e uzatır. Vladimir şapkasını alır. Estragon iki eliyle Lucky'nin şapkasını kafasına oturtur. Vladimir kendi şapkasını Estragon'unkinin yerine giyer ve Estragon'un şapkasını Estragon'a uzatır. Estragon şapkasını alır. Vladimir şapkasını iki eliyle kafasına oturtur. Estragon şapkasını Lucky'ninkinin yerine giyer ve Lucky'nin şapkasını Vladimir'e uzatır. Vladimir Lucky'nin şapkasını alır. Estragon şapkasını iki eliyle kafasına oturtur. Vladimir Lucky'nin şapkasını kendi şapkasının yerine giyer, kendisininkini Estragon'a uzatır. Estragon Vladimir'in şapkasını alır. Vladimir Lucky'nin şapkasını iki eliyle kafasına oturtur. Estragon Vladimir'in şapkasını Vladimir'e uzatır. Vladimir şapkayı alıp Estragon'a uza-

tır. Estragon şapkayı alıp Vladimir'e uzatır. Vladimir şapkayı alır ve fırlatır atar.

Yakıştı mı?

ESTRAGON : Nerden bileyim?

VLADIMIR : Yani, beni şapkayla nasıl buluyorsun?

Başını işve yaparcasına iki yana çevirir, mankenleri taklit eder.

ESTRAGON : Iğrenç.

VLADIMIR : Tamam ama, her zamankinden iğrenç değil herhalde?

ESTRAGON : Ne çok ne az.

VLADIMIR : O halde benim olsun. Benimki rahatsız ediyordu. *(Bir an.)* Nasıl desem? *(Bir an.)* Kaşındırıyordu.

Lucky'nin şapkasını çıkarır, içine bakar, sallar, tepesine vurur, tekrar giyer.

ESTRAGON : Ben gidiyorum.

Sessizlik.

VLADIMIR : Oyun oynayalım mı?

ESTRAGON : Ne oyunu?

VLADIMIR : Pozzo'yla Lucky'cilik oyunu.

ESTRAGON : Hiç duymamıştım.

VLADIMIR : Ben Lucky olayım, sen de Pozzo.

(Yüklerinin altında iki büklüm olmuş Lucky gibi durur. Estragon ona hayretle bakar.) Hadi.

ESTRAGON : Ne yapacağım?

VLADIMIR : Küfret bana!

ESTRAGON : *(düşündükten sonra).* Münasebetsiz!

VLADIMIR : Daha ağır!

ESTRAGON : Hayvan, eşek!

Vladimir ileri geri adım atar, hep iki büklümdür.

VLADIMIR : Düşünmemi söyle.

ESTRAGON : Ne?

VLADIMIR : Düşünsene, domuz! de.

ESTRAGON : Düşünsene, domuz!

Sessizlik.

VLADIMIR : Yapamayacağım.

ESTRAGON : Yetti zaten.

VLADIMIR : Dans etmemi söyle.

ESTRAGON : Ben gidiyorum.

VLADIMIR : Dans et, domuz! *(Olduğu yerde büzülüp kalır, Estragon aceleyle çıkar.)* Yapamıyorum! *(Başını kaldırır, Estragon'un orada olmadığını görür, müthiş bir çığlık atar.)* Gogo! *(Sahneyi koşarcasına arşınlamaya koyulur. Estragon telaşla girer. Soluk soluğadır. Vladimir'e doğru koşar. Birbirlerinden birkaç adım uzakta dururlar.)* Buldum seni çok şükür!

ESTRAGON : Lanetlendim!

VLADIMIR : Neredeydin? Bir daha dönmeyeceksin sanmıştım.

ESTRAGON : Geliyorlar!

VLADIMIR : Kimler?

ESTRAGON : Bilmem.

VLADIMIR : Kaç kişiler?

ESTRAGON : Bilmem.

VLADIMIR : *(zafer kazanmışcasına).* Godot! Nihayet! Gogo!

Godot geliyor! Kurtulduk! Hadi gidip karşılayalım! *(Estragon'u kulise doğru sürükler. Estragon karşı koyar, kendini kurtarır, sağ kulisten koşarak çıkar.)* Gogo! Geri dön! *(Vladimir sol kulise koşar, uzaklara bakar. Estragon sağ kulisten girer, Vladimir'e doğru seyirtir, kollarına atılır.)* Neyse döndün yeniden!

ESTRAGON : Cehennemliğim!

VLADIMIR : Nerelerdeydin?

ESTRAGON : O taraftan da geliyorlar!

VLADIMIR : Kuşatıldık desene! *(Estragon arkalara doğru saldırır.)* Gerzek! Oradan çıkış yok! *(Estragon'u kaldırmaya gider, sahnenin önüne getirir. Seyircilere doğru bir hareket yapar.)* Bak orada kimseler yok. O tarafa kaç! Haydi! *(Salona doğru iteler Estragon'u. Estragon dehşetle geriler.)* Istemiyor musun? *(Salonu süzer.)* Seni anlıyorum. Bir dakika. *(Düşünür.)* Son çaren saklanmak.

ESTRAGON : Nereye?

VLADIMIR : Ağacın arkasına. *(Estragon duraksar.)* Çabuk! Ağacın arkasına. *(Estragon koşup ağacın arkasına çömelir, gizlenemediği hemen fark edilir, ağacın arkasından çıkar.)* Şu husus kesinlikle belirtilebilir ki, işbu ağaç işimize yaramayacak.

ESTRAGON : *(daha sakin).* Kendimi kaybediverdim. Affedersin, bir daha olmayacak. Bana ne yapmam gerektiğini söyle.

VLADIMIR : Yapacak bir şey yok.

ESTRAGON : Git şurada dur. *(Vladimir'i sağ kulise doğru sürükler,*

sırtı sahneye dönük olarak oraya yerleştirir.) Orada, yerinden kımıldama, gözünü açık tut. *(Vladimir elleriyle gözlerini perdeleyerek uşku tarar. Estragon koşar ve sol kulisin önünde aynı konumunda durur. Birbirlerine dönerler ve bakışırlar.)* O eski güzel günlerdeki gibi omuz omuza. *(Kısa bir süre daha bakışıp, sonra yeniden etrafa bakmaya koyulurlar. Uzun sessizlik.)* Gelen giden var mı?

VLADIMIR : *(dönerek).* Ne?

ESTRAGON : *(daha yüksek sesle).* Gelen giden var mı?

VLADIMIR : Yok.

ESTRAGON : Benim tarafta da yok.

Yeniden etrafa bakmaya koyulurlar. Sessizlik.

VLADIMIR : Hayal görmüş olmalısın.

ESTRAGON : *(dönerek).* Ne dedin?

VLADIMIR : *(daha yüksek sesle).* Hayal görmüş olmalısın.

ESTRAGON : Bağırmana gerek yok!

Yeniden etrafı izlemeye koyulurlar. Sessizlik.

VLADIMIR
ESTRAGON : *(aynı anda dönerek).* Gelen giden–

VLADIMIR : Ah affedersin!

ESTRAGON : Söyle.

VLADIMIR : Olmaz, senden sonra.

ESTRAGON : Olmaz, önce sen.

VLADIMIR : Sözünü kestim.

ESTRAGON : Aksine.

Öfkeyle bakışırlar.

VLADIMIR : Tören maymunu!

ESTRAGON : Teşrifatçı domuz!

VLADIMIR : Cümleni tamamla diyorum sana!

ESTRAGON : Sen kendininkini tamamla!

Sessizlik. Birbirlerine doğru yürür, dururlar.

VLADIMIR : Hödük!

ESTRAGON : Hah işte böyle, küfredelim birbirimize.

Dönüp birbirlerinden uzaklaşır ve karşılıklı dururlar.

VLADIMIR : Hödük!

ESTRAGON : Güdük!

VLADIMIR : Prematüre!

ESTRAGON : Salak!

VLADIMIR : Hıyar!

ESTRAGON : Davar!

VLADIMIR : Bok yiyen!

ESTRAGON : *(kesin bir tavırla).* Eleştirmen!

VLADIMIR : Hiiii!

Rengi solmuş, tükenmiştir. Döner.

ESTRAGON : Şimdi barışalım.

VLADIMIR : Gogo!

ESTRAGON : Didi!

VLADIMIR : Ver elini!

ESTRAGON : Al!

VLADIMIR : Gel kollarıma!

ESTRAGON : Kollarına mı?

VLADIMIR : Bağrıma.

ESTRAGON : Hadi bakalım!

Sarılırlar. Ayrılırlar. Sessizlik.

VLADIMIR : Eğlenirken nasıl da geçiyor zaman!

Sessizlik.

ESTRAGON : Şimdi ne yapıyoruz?

VLADIMIR : Beklerken.

ESTRAGON : Beklerken.

Sessizlik.

VLADIMIR : Beden hareketleri yapabiliriz.

ESTRAGON : Kültür fizik.

VLADIMIR : Esneklik kazanmak için.

ESTRAGON : Gevşemek için.

VLADIMIR : Isınmak için.

ESTRAGON : Yatışmak için.

VLADIMIR : Hadi bakalım.

Vladimir sırayla ayaklarının üzerinde sıçramaya başlar. Estragon onu taklit eder.

ESTRAGON : *(durarak).* Yeter. Yoruldum.

VLADIMIR : *(durarak).* Formda değiliz. Şöyle derin derin nefes alsak?

ESTRAGON : Nefes almaktan yoruldum.

VLADIMIR : Haklısın. *(Bir an.)* Haydi kollarımızı açıp ayakuçlarımızda yükselelim.

ESTRAGON : Ayakuçlarımızda mı?

Vladimir sendeleyerek kollarını açar, ayaklarının ucunda yükselir.

VLADIMIR : *(durur).* Sıra sende.

Estragon sendeleyerek aynı hareketi yapar.

ESTRAGON : Tanrı beni görüyor mudur, ne dersin?

VLADIMIR : Gözlerini yumman lazım.

Estragon gözlerini yumar, daha fazla sallanır.

ESTRAGON : *(durur, yumruklarını kaldırır, avazı çıktığı kadar).* Tanrım, bana acı!

VLADIMIR : *(gücenmiş).* Ya bana?

ESTRAGON : Bana! Bana! Acı! Bana!

Pozzo ile Lucky girer. Pozzo kördür. Lucky birinci perdedeki gibi yüklenmiştir. Pozzo'nun izlemesinde kolaylık olsun diye ip kısaltılmıştır, ama yine boynuna geçirilmiştir. Lucky'nin başında başka bir şapka vardır. Vladimir ile Estragon'u görünce durur. Pozzo yoluna devam ederek ona çarpar.

VLADIMIR : Gogo!

POZZO : *(Lucky'ye yapışır. Lucky bu yeni ağırlığın altında sallanmaya başlar).* Ne var? Kim o?

Lucky düşer, elindekileri bırakır ve Pozzo'yu birlikte sürükler. Dağılmış yüklerin ortasında hareketsiz kalırlar.

ESTRAGON : Godot mu bu?

VLADIMIR : Nihayet! *(Yığına doğru gider, telaşa kapılır birden.)* Nihayet, takviye birliği!

POZZO : İmdat!

ESTRAGON : Godot mu bu?

VLADIMIR : Takatimiz tükenmişti neredeyse. Artık akşamı edebileceğimiz kesin.

POZZO : Imdat!

ESTRAGON : Duydun mu?

VLADIMIR : Yalnız değiliz artık, beklerken geceyi, Godot'yu beklerken ... beklerken. Bütün akşam didindik durduk, yardımsız. Şimdi hepsi geride kaldı. Yarın oldu şimdiden!

POZZO : Imdat!

VLADIMIR : Zaman tekrar akıp gidiyor. Güneş batacak, ay yükselecek ve biz ... gideceğiz buradan.

POZZO : Acıyın!

VLADIMIR : Zavallı Pozzo!

ESTRAGON : O olduğundan emindim.

VLADIMIR : Kim?

ESTRAGON : Godot.

VLADIMIR : Ama Godot değil ki o.

ESTRAGON : Godot değil mi?

VLADIMIR : Godot değil.

ESTRAGON : Kim öyleyse?

VLADIMIR : Pozzo.

POZZO : Benim! Benim! Kaldırın beni!

VLADIMIR : Kalkamıyor.

ESTRAGON : Hadi gidelim.

VLADIMIR : Gidemeyiz.

ESTRAGON : Neden?

VLADIMIR : Godot'yu bekliyoruz.

ESTRAGON : Ha!

VLADIMIR : Belki sana verecek bir kemiği daha vardır.

ESTRAGON : Kemik mi?

VLADIMIR : Tavuk kemiği. Unuttun mu?

ESTRAGON : Ha o muydu?

VLADIMIR : Evet.

ESTRAGON : Istesene.

VLADIMIR : Belki önce yardım etsek iyi olur.

ESTRAGON : Neye?

VLADIMIR : Kalkmasına.

ESTRAGON : Kalkamıyor mu?

VLADIMIR : Kalkmak istiyor.

ESTRAGON : Kalksın o halde.

VLADIMIR : Kalkamıyor.

ESTRAGON : Nesi var?

VLADIMIR : Bilmem.

Pozzo kıvrılır, inler, yeri yumruklar.

ESTRAGON : Önce kemik isteyelim. Vermezse orada öylece bırakırız onu.

VLADIMIR : Yani insafımıza mı kalmış?

ESTRAGON : Evet.

VLADIMIR : Yani iyilikte bulunmak için şart mı sürelim öne?

ESTRAGON : Ne?

VLADIMIR : Akıllıca bir iş doğrusu. Ama korktuğum bir şey var.

POZZO : Imdat!

ESTRAGON : Neymiş o?

VLADIMIR : Lucky birden tozutabilir. Hapı yutarız o zaman.

ESTRAGON : Lucky de kim?

VLADIMIR : Dün sana saldıran.

ESTRAGON : Onların en azından on kişi olduklarını söylemiştim sana.

VLADIMIR : Ondan söz etmiyorum, daha önce oldu bu, seni tekıneleyen oydu.

ESTRAGON : Burada mı?

VLADIMIR : Burada. Ta kendisi. *(Lucky'ye doğru bir hareket yapar.)* Şimdilik hareketsiz duruyor. Ama her an zincirlerinden boşanabilir.

POZZO : Imdat!

ESTRAGON : Ikimiz onu bir güzel ıslatsak diyorum.

VLADIMIR : Yani uyurken üstüne mi çullanalım?

ESTRAGON : Evet.

VLADIMIR : Fikir olarak iyi. Ama gücümüz yeter mi dersin? Gerçekten uyuyor mu bakalım? *(Bir an.)* Hayır en iyisi Pozzo'nun yardım istemesinden yararlanıp–

POZZO : Imdat!

VLADIMIR : Yardımına gidelim–

ESTRAGON : *Biz ona* yardım mı edelim yani?

VLADIMIR : Karşılığında bir şey verir belki.

ESTRAGON : Peki ya–

VLADIMIR : Burada vaktimizi ziyan etmeyelim. *(Bir an. Telaşla.)* Fırsat çıkmışken bir şeyler yapalım! Her gün bize ihtiyaç duyan biri çıkmaz. Yo yo, şahsen bize ihtiyaç duyulduğunu söylüyor değilim. Başkaları belki çok daha fazla yarar işe. Kulaklarımızda hâlâ çınlayan imdat çığlıkları bütün insan-

lığa dönük! Ama burada, zamanın bu noktasında insanlık biziz. Hoşumuza gitsin gitmesin. Bunun değerini bilelim, çok geç olmadan! Hadi gidip, bir kere olsun acımasız kaderin bize sunduğu bu görevi hakkıyla yerine getirelim. Ne dersin? *(Estragon bir şey demez.)* Kollarımızı kavuşturup durumun eğrisini doğrusunu ölçüp biçerken de, türümüzü onurlandırdığımız doğrudur. Kaplan kaplanın yardımına hiç düşünmeden koşar ya da balta girmemiş ormanların derinliklerinde kaybolur. Ama mesele bu değil. Burada ne yapmaktayız, *işte* bütün mesele bu. Ne mutlu bize ki, yanıtı biliyoruz. Evet bu muazzam karışıklığın içinde açık seçik olan bir şey var: Godot'yu bekliyoruz–

ESTRAGON : Ha!

POZZO : İmdat!

VLADIMIR : Ya da gecenin olmasını. *(Bir an.)* Biz randevumuza sadık kaldık, evet, bu kadar. Aziz değiliz, ama sözümüzde durduk. Kaç kişi bu olaya bizim gibi yaklaşabilir?

ESTRAGON : Milyarlarca.

VLADIMIR : Öyle mi dersin?

ESTRAGON : Bilmem.

VLADIMIR : Belki de haklısın.

POZZO : İmdat!

VLADIMIR : Bütün bildiğim şu: saatler geçmek bilmez ve bu koşullarda bizi, vakit geçirmek için türlü türlü– nasıl desem–ilk bakışta makul gözüken, ama za-

manla monotonluğa dönüşecek oyunlara başvurmaya zorlar. Böylece aklımızı kaybetmekten kurtulduğumuzu söyleyebilirsin. Kuşkusuz doğru. Ama aklımız uzun süredir dipsiz derinliklerin bitimsiz gecelerinde dolanıp durmuyor mu zaten? Bazen bunu soruyorum kendime. Akıl yürütüşümü takip edebiliyor musun?

ESTRAGON : *(hikmet yumurtlarcasına).* Hepimiz deli doğarız. Bazılarımız öyle kalır.

POZZO : Yardım edin! Para veririm size!

ESTRAGON : Ne kadar?

POZZO : Bir yüzlük.

ESTRAGON : Yetmez.

VLADIMIR : Yerinde olsam çok zorlamam.

ESTRAGON : Yeter mi sence?

VLADIMIR : Hayır, onu demek istemedim, dünyaya gelirken aklen zayıf olduğumun ileri sürülmesi bana aşırı gibi geliyor. Ama mesele o değil.

POZZO : Iki yüzlük!

VLADIMIR : Bekliyoruz. Sıkılıyoruz. *(Elini kaldırır.)* Hayır itiraz etme, sıkıntıdan patlayacağız, inkâr edemeyiz bunu. Güzel. Peki. Bir değişiklik oluverince ne yapıyoruz? Fırsatı kaçırıyoruz. Hadi işe koyulalım. Birazdan her şey bitecek ve biz yeniden yalnız kalacağız, hiçliğin orta yerinde.

Dalar gider.

POZZO : Iki yüzlük!

VLADIMIR : Yetiştik.

Pozzo'yu kaldırmayı dener, başaramaz, çabalarına yeniden girişir, yüklerin içinde sendeler, düşer, kalkmaya çalışır, başaramaz.

ESTRAGON : Neyiniz var?

VLADIMIR : Imdat!

ESTRAGON : Ben gidiyorum.

VLADIMIR : Beni bırakma! Öldürürler beni!

POZZO : Neredeyim ben?

VLADIMIR : Gogo!

POZZO : Imdat!

VLADIMIR : Imdat!

ESTRAGON : Ben gidiyorum.

VLADIMIR : Önce bana yardım et, kalkayım. Sonra birlikte gideriz.

ESTRAGON : Söz mü?

VLADIMIR : Yemin ederim.

ESTRAGON : Bir daha dönmemek üzere?

VLADIMIR : Asla!

ESTRAGON : Pireneler'e gideriz.

VLADIMIR : Nereye istersen.

ESTRAGON : Pireneler'de gezinmek istemişimdir hep.

VLADIMIR : Gezinirsin.

ESTRAGON : *(geriler).* Kim osurdu?

VLADIMIR : Pozzo.

POZZO : Benim! Benim! Acıyın!

ESTRAGON : Ne iğrenç!

VLADIMIR : Çabuk! Hadi! Elini ver.

ESTRAGON : Ben gidiyorum. *(Bir an. Daha yüksek sesle.)* Ben gidiyorum.

VLADIMIR : Sanırım sonunda kendi başıma kalkmayı becerirem. *(Kalkmayı dener, yeniden düşer.)* Er geç.

ESTRAGON : Neyin var?

VLADIMIR : Cehennemin dibine kadar yolun var.

ESTRAGON : Orada mı kalacaksın?

VLADIMIR : Şimdilik.

ESTRAGON : Hadi kalk, üşütürsün.

VLADIMIR : Beni dert etme.

ESTRAGON : Hadi Didi. Dik kafalılık etme.

Elini Vladimir'e uzatır, Vladimir hemen tutar.

VLADIMIR : Çek!

Estragon çeker, sendeler, düşer. Uzun sessizlik.

POZZO : İmdat!

VLADIMIR : Yetiştik.

POZZO : Siz kimsiniz?

VLADIMIR : İnsanız.

Sessizlik.

ESTRAGON : Toprak ana ne tatlı!

VLADIMIR : Kalkabilecek misin?

ESTRAGON : Bilmem.

VLADIMIR : Gayret et.

ESTRAGON : Şimdi olmaz, şimdi olmaz.

Sessizlik.

POZZO : Ne oldu?

VLADIMİR : *(şiddetle).* Susacak mısın artık sen! Mikrop herif! Yalnız kendini düşünüyor.

ESTRAGON : Biraz şekerleme yapsak!

VLADIMIR : Duydun mu? Neler olduğunu öğrenmek istiyor.

ESTRAGON : Bırak onu da uyu.

Sessizlik.

POZZO : Acıyın! Acıyın!

ESTRAGON : *(sıçrar).* Ne var?

VLADIMİR : Uyuyor muydun?

ESTRAGON : Uyuyakalmış olmalıyım.

VLADIMIR : Şu Pozzo hıyarı yine.

ESTRAGON : Söyle şuna, kapasın çenesini! Patlat şunun ağzına burnuna!

VLADIMIR : *(Pozzo'ya birkaç tane patlatır).* Kesecek misin artık! Kasık biti seni! *(Pozzo acıyla bağırıp, Vladimir'in elinden kurtulur, sürünerek uzaklaşır. Ara sıra durur, havayı kör kişilere özgü hareketlerle döver, yardım ister. Vladimir dirseklerine dayanarak onu gözleriyle izler.)* Kaçtı! *(Pozzo olduğu yere yığılıp kalır.)* Düştü!

ESTRAGON : Şimdi ne yapıyoruz?

VLADIMIR : Ona kadar sürünebilirim belki.

ESTRAGON . Beni bırakma!

VLADIMIR : Seslenebilirim veya.

ESTRAGON : Kabul, seslen.

VLADIMIR : Pozzo! *(Sessizlik.)* Pozzo! *(Sessizlik.)* Cevap yok.

ESTRAGON : Hep beraber.

VLADIMIR : Pozzo! Pozzo!

ESTRAGON : Kımıldadı.

VLADIMIR : Adının Pozzo olduğundan emin misin?

ESTRAGON : *(kaygıyla).* Bay Pozzo! Buraya gel! Bir şey yapmayacağız sana.

Sessizlik.

VLADIMIR : Başka isimler denesek.

ESTRAGON : Ölüyor galiba, maalesef.

VLADIMIR : Eğlenceli olur.

ESTRAGON : Ne eğlenceli olur?

VLADIMIR : Başka isimler denemek, art arda. Vakit geçer, er geç doğrusunu buluruz.

ESTRAGON : Adı Pozzo diyorum sana.

VLADIMIR : Anlarız şimdi. Bakalım. *(Düşünür.)* Habil! Habil!

POZZO : İmdat!

VLADIMIR : Bir defada bildim!

ESTRAGON : Bu konu bıkkınlık vermeye başladı.

VLADIMIR : Belki ötekinin adı da Kabil'dir? Kabil! Kabil!

POZZO : İmdat!

VLADIMIR : Bu adam bütün insanlık! *(Sessizlik.)* Şu küçük buluta bak.

ESTRAGON : *(havaya bakarak).* Nerede?

VLADIMIR : Şurada, en tepede.

ESTRAGON : Eee? *(Bir an.)* Olağanüstü ne var bunda?

Sessizlik.

VLADIMIR : Istersen başka konuya geçelim şimdi de.

VLADIMIR : Ben de sana bunu önerecektim.

ESTRAGON : Ama hangi konuya?

VLADIMIR : Ha!

Sessizlik.

ESTRAGON : Önce ayağa kalkalım mı?

VLADIMIR : Denemekte sakınca yok.

Kalkarlar.

ESTRAGON : Çocuk oyuncağı.

VLADIMIR : İrade meselesi.

ESTRAGON : Peki ya şimdi?

POZZO : İmdat!

ESTRAGON : Gidelim.

VLADIMIR : Gidemeyiz.

ESTRAGON : Neden?

VLADIMIR : Godot'yu bekliyoruz.

ESTRAGON : Ha! *(Umutsuzca.)* N'apıcaz?

POZZO : İmdat!

VLADIMIR : Yardım etsek nasıl olur?

ESTRAGON : Ne istiyor?

VLADIMIR : Kalkmak istiyor.

ESTRAGON : Kalksa ya?

VLADIMIR : Ayağa kalkmasına yardım edelim istiyor.

ESTRAGON : O halde yardım edelim. Ne bekliyoruz?

Pozzo'nun kalkmasına yardımcı olurlar, bir an bırakırlar. Pozzo düşer.

VLADIMIR : Tutmamız gerekiyor. *(Tekrar kaldırırlar. Pozzo ayakta, elleri boyunlarına asılı, aralarında durur.)*

Daha iyi misin?

POZZO : Kimsiniz siz?

VLADIMIR : Çıkaramadınız mı?

POZZO : Körüm ben.

Sessizlik.

ESTRAGON : Belki de geleceği görebiliyordur.

VLADIMIR : Ne zaman kör oldu gözleriniz?

POZZO : Eskiden mükemmel görürlerdi–ama sizler dost musunuz?

ESTRAGON : *(sesli güler)*. Dost muyuz diye soruyor!

VLADIMIR : Hayır, onun dostu muyuz demek istiyor.

ESTRAGON : Eeee?

VLADIMIR : Ona yardım ederek ispatladık bunu.

ESTRAGON : Aynen. Dostu olmasak yardım eder miydik hiç?

VLADIMIR : Mümkündür.

ESTRAGON : Haklısın.

VLADIMIR : Bunun üstünde durmayalım şimdi.

POZZO : Soyguncu musunuz yoksa?

ESTRAGON : Soyguncu mu? Soyguncuya benzer halimiz var mı bizim?

VLADIMIR : Lanet olası! Adam görmüyor, görmüyor musun?!

ESTRAGON : Öyle ya! Kör o. *(Bir an.)* Öyle diyor!

POZZO : Beni bırakmayın!

VLADIMIR : Söz konusu değil.

ESTRAGON : Şimdilik.

POZZO : Saat kaç?

VLADIMIR : *(göğü inceleyerek)*. Yedi ... sekiz ...

ESTRAGON : Mevsime göre değişir.

POZZO : Akşam oldu mu?

Sessizlik. Vladimir ile Estragon dikkatle guruba bakar.

ESTRAGON : Güneş yükseliyor sanki.

VLADIMIR : Imkânsız.

ESTRAGON : Belki de şafak söküyor.

VLADIMIR : Saçmalama. Orası batı.

ESTRAGON : Nereden biliyorsun?

POZZO : *(korkuyla).* Akşam oldu mu?

VLADIMIR : Her neyse. Güneş kımıldamadı hiç.

ESTRAGON : Yükseliyor diyorum sana.

POZZO : Bana cevap versenize!

ESTRAGON : Bize fırsat tanıyın.

VLADIMIR : *(güven verici bir tonda).* Akşam oldu Efendim, gecenin eli kulağında. Arkadaşım beni şaşırtmaya çalıştı, itiraf etmeliyim ki bir an başardı da. Ama ben bu uzun günü boşuna yaşamış değilim, sizi temin ederim ki bugünün repertuarı sona ermek üzere. *(Bir an.)* Bunun dışında, kendinizi nasıl hissediyorsunuz şimdi?

ESTRAGON : Daha ne kadar taşıyacağız bunu? *(Biraz bırakırlar, düşeceğini görünce tekrar tutarlar.)* Direk miyiz yahu?

VLADIMIR : Eskiden gözlerinizin mükemmel olduğunu söylediniz, yanlış işitmedimse.

POZZO : Mükemmeldi! Her şeyi mükemmelen görüyordum.

Sessizlik.

ESTRAGON : *(öfkesi burnunda).* İçinizi dökün! Anlatın hadi!

VLADIMIR : Rahat bırak adamı. Mutlu günlerini düşünüyor, görmüyor musun? *(Bir an.) Memoria praeteritorum bonorum* [geçmiş günlerin güzel anıları, çn] – nahoş olmalı.

ESTRAGON : Nerden bilelim.

VLADIMIR : Birdenbire mi görmez oldu gözleriniz?

POZZO : Tam anlamıyla mükemmeldiler!

VLADIMIR : Başınıza birdenbire mi geldi diye soruyorum size.

POZZO : Güzel bir sabah uyandığımda bir baktım, Talih kadar körüm. *(Bir an.)* Bazen merak ediyorum, hâlâ uykuda mıyım diye.

VLADIMIR : Ne zaman oldu bu?

POZZO : Bilmem.

VLADIMIR : Ama dünden önce olamaz.

POZZO : *(sertçe).* Beni sorguya çekmeyin! Körlerin zaman kavramı yoktur. Zamanla ilgili nesneleri de görmez onlar.

VLADIMIR : İlginç! Aksi üstüne yemin edebilirim oysa.

ESTRAGON : Ben gidiyorum.

POZZO : Neredeyiz?

VLADIMIR : Çıkaramayacağım.

POZZO : Burası Tahtalıköy değil, değil mi?

VLADIMIR : Hiç duymadım öyle bir yer.

POZZO : Nasıl bir yer?

VLADIMIR : *(çevresine bakar)*. Tasviri zor. Hiçbir şeye benzemiyor. Hiçbir şey yok. Bir ağaç var.

POZZO : Öyleyse Tahtalıköy değil.

ESTRAGON : *(dizleri bükülür)*. Bir de oyalanınız diyordun!

POZZO : Benim uşak bozuntusu nerede?

VLADIMIR : Buralarda bir yerde.

POZZO : Seslendiğim zaman neden cevap vermiyor?

VLADIMIR : Bilmem. Uyuyor gibi. Belki de ölmüştür.

POZZO : Neler oldu, tam olarak?

ESTRAGON : Tam olarak mı?

VLADIMIR : İkiniz de kaydınız. *(Bir an.)* Ve düştünüz.

POZZO : Bir bakın bakalım yaralanmış mı?

VLADIMIR : Ama sizi bırakamayız.

POZZO : İkinizin birden gitmesine gerek yok ki.

VLADIMIR : *(Estragon'a)*. Sen git.

ESTRAGON : O tekmeden sonra mı? Asla!

POZZO : Evet, evet, arkadaşınız gitsin, çok kötü kokuyor. *(Sessizlik.)* Ne bekliyor?

VLADIMIR : Ne bekliyorsun?

ESTRAGON : Godot'yu bekliyorum.

Sessizlik.

VLADIMIR : Tam olarak ne yapması gerekiyor?

POZZO : Eee, önce ipi çeksin, istediği kadar sert, tabii onu boğmadan. Genelde tepki gösterir. Tepki vermezse, olabildiğince tekmelesin, yüzünü, hayalarını.

VLADIMIR : *(Estragon'a)*. Görüyorsun, korkacak bir şey yok. İntikam için iyi fırsat üstelik.

ESTRAGON : Ya kendini savunursa?

POZZO : Hayır hayır, kendini savunmaz hiç.

VLADIMIR : Hemen imdadına koşarım.

ESTRAGON : Gözünü benden ayırma!

Lucky'ye doğru gider.

VLADIMIR : Önce hayatta mı bir bak. Eğer ölmüşse boşuna tekmeleyip yorulma.

ESTRAGON : *(Lucky'nin üzerine eğilerek).* Nefes alıyor.

VLADIMIR : Ee, giriş öyleyse.

Birden zincirlerinden boşanmışçasına Estragon bağırıp çağırarak Lucky'yi tekmelemeye başlar. Ama ayağını incitir ve inleyerek, topallaya topallaya Lucky'nin yanından uzaklaşır. Lucky bilincine kavuşmuştur.

ESTRAGON : Vay hayvan vay!

Tümseğe oturur, çizmelerini çıkarmaya uğraşır. Ama kısa sürede vazgeçer, dizlerini göğsüne doğru çekerek uyku konumunu alır, başı bacaklarının arasında, kollarının üzerindedir.

POZZO : Şimdi ne oldu?

VLADIMIR : Arkadaşım kendi canını yaktı.

POZZO : Ya Lucky?

VLADIMIR : Öyleyse o!

POZZO : Ne?

VLADIMIR : Lucky mi o?

POZZO : Anlamadım.

VLADIMIR : Siz de Pozzo musunuz?

POZZO : Elbette. Pozzo'yum ben.

VLADİMİR : Dünkü kişilersiniz yani.

POZZO : Dünkü kişiler mi?

VLADIMIR : Dün tanışmıştık. *(Sessizlik.)* Hatırlamadınız mı?

POZZO : Dün kimseyle tanıştığımı hatırlamıyorum. Ama yarın da bugün biriyle tanıştığımı hatırlamayacağım. Yani aydınlanma konusunda bana güvenmeyin.

VLADIMIR : Ama–

POZZO : Yeter! Kalk ayağa, domuz!

VLADIMIR : Onu panayıra götürüyordunuz satmak için. Bizimle konuşmuştunuz. O da dans etmişti. Düşündü. Sizin gözleriniz görüyordu.

POZZO : Öyle diyorsanız öyledir. Bırakın beni! *(Vladimir çekilir.)* Kalk!

Lucky kalkar, yükleri toparlar.

VLADIMIR : Nereye yolculuk?

POZZO : Haydi. *(Lucky yükleriyle Pozzo'nun önünde yerini alır.)* Kırbaç! *(Lucky yükünü yere bırakır, kırbacı arar bulur, Pozzo'ya verir, yükünü yerden alır.)* Ip!

Lucky her şeyi yere bırakır, ipin ucunu Pozzo'nun eline verir, yükünü yeniden alır.

VLADIMIR : Valizde ne var?

POZZO : Kum. *(Ipi çeker.)* Haydi!

VLADIMIR : Daha gitmeyin.

POZZO : Gidiyorum.

VLADIMIR : Peki, her türlü yardımın imkânsız olduğu bir yerde düşünce ne yapıyorsunuz?

POZZO : Kalkmayı başarana kadar bekliyoruz. Sonra tekrar yola koyuluyoruz. Haydi!

VLADIMIR : Gitmeden söyleyin de, şarkı söylesin.

POZZO : Kim?

VLADIMIR : Lucky.

POZZO : Şarkı mı söylesin?

VLADIMIR : Evet. Ya da düşünmesini. Ya da ezberden bir şeyler okumasını.

POZZO : Ama dilsiz o!

VLADIMIR : Dilsiz mi!

POZZO : Tabii. İnleyemez bile.

VLADIMIR : Dilsiz mi! Ne zamandan beri?

POZZO : *(birden öfkelenir).* Şu uğursuz zaman hikâyelerinizle bana yeteri kadar işkence yapmadınız mı? Anlamsız bir şey bu! Ne zaman! Ne zaman! Günün birinde! Yetmez mi işte! Başka günlerden farksız bir gün dilsiz oldu, günün birinde de ben kör oldum. Günün birinde sağır olacağız. Günün birinde doğduk, günün birinde öleceğiz. Aynı gün, aynı an, size yetmiyor mu bu kadarını bilmek? *(Daha sakin.)* Bir ayağımız mezarda dünyaya getirirler bizi, güneş bir an parıldar, sonra yeniden gecedir. *(İpi çeker.)* İleri!

Çıkarlar. Vladimir onları sahnenin bitimine kadar izler, uzaklaşmalarını seyreder. Vladimir'in yüz hareketleriyle vurgulanan düşüş gürültüleri, yeniden düştüklerini belirtir. Sessizlik. Vladimir uyuyan Estragon'a

doğru ilerler, bir an ona bakar, sonra uyandırır.

ESTRAGON : *(çılgınca hareketler yapar, sonra anlaşılmaz sözler söyler. Sonunda).* Neden beni hiç uyutmazsın, bilmem ki!

VLADIMIR : Kendimi yalnız hissediyordum

ESTRAGON : Rüyamda mutluymuşum.

VLADIMIR : Vakit geçti işte.

ESTRAGON : Rüyamda–

VLADIMIR : *(sertçe).* Kapa çeneni! *(Sessizlik.)* Gerçekten kör mü merak ediyorum.

ESTRAGON : Kör mü? Kim?

VLADIMIR : Pozzo.

ESTRAGON : Pozzo kör mü?

VLADIMIR : Bize körüm dedi ya.

ESTRAGON : Bize ne bundan?

VLADIMIR : Bence bizi görüyordu.

ESTRAGON : Hayal görmüşsün sen. *(Bir an.)* Hadi gidelim. Ah gidemeyiz. *(Bir an.)* Onun olmadığından emin misin?

VLADIMIR : Kim olmadığından?

ESTRAGON : Godot.

VLADIMIR : Kimin?

ESTRAGON : Pozzo'nun.

VLADIMIR : Yok be! *(Daha az emin.)* Yok be yahu! *(Hâlâ daha az emin.)* Değil be!

ESTRAGON : Kalksam iyi olur. *(Zorlukla yerinden kalkar.)* Of! Didi!

VLADIMIR : Ne düşüneceğimi bilemiyorum artık.

ESTRAGON : Ayaklarım! *(Yeniden oturur. Çizmelerini çıkarmaya çalışır.)* Yardım et bana!

VLADIMIR : Uyuyor muydum ben başkaları acı çekerken? Şu anda uyuyor muyum? Yarın uyanınca veya uyandığımı sandığımda, bugün hakkında neler söyleyeceğim? Dostum Estragon'la, burada gece olana kadar Godot'yu beklediğimi mi? Pozzo'nun hamalıyla birlikte geçip bizimle konuştuğunu mu? Muhtemelen. Ama bütün bunların içinde ne kadar doğruluk payı olacak? *(Estragon çizmelerini çıkarmayı başaramayıp yeniden uykuya dalmıştır. Vladimir ona bakar.)* O hiçbir şeyin farkında olmayacak. Yediği tekmelerden söz edecek, ben de ona havuç vereceğim. *(Bir an.)* Bir ayağımız mezarda, zor bir doğum doğrusu. Mezarcı çukurun dibinde forsepsi yerleştirir. Ihtiyarlığa vakit var daha önümüzde. Hava çığlıklarımızla dolu. *(Dinler.)* Ama alışkanlıklar duyarsızlaştırıyor insanı. *(Estragon'a bakar.)* Bana da bir başkası bakarak, uyuyor diyor. Kendisinin de uyuduğunun farkına varmadan uyuyor, hiçbir şey bilmiyor. Uyusun bakalım diyor, benim için. *(Bir an.)* Böyle devam edemem. *(Bir an.)* Ne dedim ben?

Telaşla gider gelir, sonunda sol kulisin yakınında durur, uzaklara bakar. Sağ kulisten dünkü çocuk girer. Durur. Sessizlik.

ÇOCUK : Bayım ... *(Vladimir döner.)* Bay Albert ...

VLADIMIR : Haydi sil baştan. *(Bir an.)* Beni tanımadın mı?

ÇOCUK : Hayır, Efendim.

VLADIMIR : Dün gelmemiş miydin sen?

ÇOCUK : Hayır, Efendim.

VLADIMIR : Ilk defa mı geliyorsun?

ÇOCUK : Evet, Efendim.

Sessizlik.

VLADIMIR : Bay Godot'dan mesaj getirdin?

ÇOCUK : Evet, Efendim.

VLADIMIR : Bu akşam gelmeyecek.

ÇOCUK : Öyle, Efendim.

VLADIMIR : Ama yarın gelecek.

ÇOCUK : Evet, Efendim.

VLADIMIR : Kesinlikle!

ÇOCUK : Evet, Efendim.

Sessizlik.

VLADIMIR : Kimseyle karşılaştın mı?

ÇOCUK : Hayır, Efendim.

VLADIMIR : Iki ... *(duraksar)* ... adamla?

ÇOCUK : Hiç kimseyi görmedim Efendim.

Sessizlik.

VLADIMIR : Ne iş yapar bu Bay Godot? *(Sessizlik.)* Duydun mu?

ÇOCUK : Evet, Efendim.

VLADIMIR : Eeee?

ÇOCUK : Hiçbir şey yapmaz, Efendim.

Sessizlik.

VLADIMIR : Kardeşin nasıl?

ÇOCUK : Hasta, Efendim.

VLADIMIR : Belki de dün gelen oydu.

ÇOCUK : Bilmiyorum, Efendim.

Sessizlik.

VLADIMIR : Sakalı var mı Bay Godot'nun?

ÇOCUK : Evet, Efendim.

VLADIMIR : Sarı mı ... *(duraksar)* ... yoksa siyah mı?

ÇOCUK : Galiba beyaz, Efendim.

Sessizlik.

VLADIMIR : İsa bize acısın.

ÇOCUK : Bay Godot'ya ne diyeyim, Efendim?

VLADIMIR : Ona de ki ... *(duraksar)* ... ona bizi gördüğünü ve ... *(duraksar)* ... bizi gördüğünü söylersin. *(Bir an. Vladimir ilerler, Çocuk geri çekilir. Vladimir durur, Çocuk durur. Birdenbire şiddetle.)* Beni gördüğünden eminsin değil mi, söyle bana, yarın gelip beni hiç görmediğini söylemeyeceksin, değil mi?

Sessizlik. Vladimir öne doğru aniden bir hamle yapar. Çocuk ok gibi kaçıp gider. Sessizlik. Güneş batar, ay yükselir. Birinci perdede olduğu gibi. Vladimir hareketsiz kalır. Başı öne eğiktir. Estragon uyanır, çizmelerini çıkarır, kalkar; çizmeleri elindedir, sahne önüne bırakır, Vladimir'e doğru ilerler.

ESTRAGON : Neyin var?

VLADIMIR : Hiç.

ESTRAGON : Ben gidiyorum.

VLADIMIR : Ben de.

ESTRAGON : Çok uyudum mu?

VLADIMIR : Bilmem.

Sessizlik.

ESTRAGON : Nereye gidelim?

VLADIMIR : Fazla uzağa değil.

ESTRAGON : Yok yok, buradan iyice uzaklara gidelim.

VLADIMIR : Gidemeyiz.

ESTRAGON : Neden?

VLADIMIR : Yarın buraya dönmemiz lazım da ondan.

ESTRAGON : Niçin?

VLADIMIR : Godot'yu beklemek çin.

ESTRAGON : Ha! *(Sessizlik.)* Gelmedi mi?

VLADIMIR : Hayır.

ESTRAGON : Artık çok geç oldu.

VLADIMIR : Evet, şimdi gece ...

ESTRAGON : Eksek onu. *(Bir an.)* Eksek nasıl olur?

VLADIMIR : Bizi cezalandırır. *(Sessizlik. Ağaca bakar.)* Her şey ölü, ağaçtan başka.

ESTRAGON : *(ağaca bakarak).* Bu ne?

VLADIMIR : Ağaç.

ESTRAGON : Evet, ama ne ağacı?

VLADIMIR : Bilmem. Söğüt.

Estragon Vladimir'i ağaca doğru sürükler. Önünde kımıldamadan dururlar. Sessizlik.)

ESTRAGON : Kendimizi assak diyorum.

VLADIMIR : Neyle?

ESTRAGON : Hiç ipin yok mu?

VLADIMIR : Yok.

ESTRAGON : O zaman asamayız.

Sessizlik.

VLADIMIR : Gidelim.

ESTRAGON : Bir dakika, benim kemer var.

VLADIMIR : Çık kısa ama.

ESTRAGON : Omzuma basarsın.

VLADIMIR : Peki sen kimin omzuna basacaksın?

ESTRAGON : Doğru ya.

VLADIMIR : Kemere bir bakalım yine de. *(Estragon pantolonunu tutan ipi özer. Üstüne çok bol gelen pantolon bileklerine kadar iner. İpe bakarlar.)* Mecbur kalırsak idare edebilir. Ama sağlam mı bakalım?

ESTRAGON : Anlarız şimdi. Tut şunu.

Her ikisi de ipin bir ucundan tutar ve çekerler. İp kopar. Düşecek gibi olurlar.

VLADIMIR : Ağzımızı bozmaya bile değmez.

Sessizlik.

ESTRAGON : Yarın yine gelmek zorunda mıyız yani?

VLADIMIR : Evet.

ESTRAGON : Öyleyse doğru dürüst bir ip getirebiliriz.

VLADIMIR : Evet.

Sessizlik.

ESTRAGON : Didi!

VLADIMIR : Evet.

ESTRAGON : Böyle devam edemeyeceğim ben.

VLADIMIR : Sana öyle geliyor.

ESTRAGON : Ayrılsak? Belki daha hayırlı olur.

VLADIMIR : Yarın asarız kendimizi. *(Bir an.)* Godot gelmezse.

ESTRAGON : Ya gelirse?

VLADIMIR : Kurtuluruz.

Vladimir şapkasını çıkarır (Lucky'nin şapkasını), içine bakar, elini içinde gezdirir, silkeler, tekrar giyer.

ESTRAGON : Eee, gidelim mi?

VLADIMIR : Pantolonunu çek.

ESTRAGON : Anlamadım.

VLADIMIR : Pantolununu çek.

ESTRAGON : Pantolonumu çıkarayım mı?

VLADIMIR : Pantolonunu ÇEK.

ESTRAGON : *(Pantolonunun düştüğünü fark eder.)* Ha, evet.

Pantolonunu çeker.

VLADIMIR : Eee, gidelim mi?

ESTRAGON : Evet, gidelim.

Kımıldamazlar.

Perde

GODOT'YU BEKLERKEN

SAMUEL BECKETT

Godot'yu Beklerken 1948 yılında Fransızca olarak yazıldı ve 1953'te Paris'te sahneye kondu. Zamanla ülke çapında bir ün kazandı. 1954 yılında Beckett tarafından bazı değişikliklerle İngilizceye çevrildi ve başka ülkelerde de sahnelenmeye başladı. Avangard olarak nitelenmesine karşın hızla klasikleşti.

Oyunun varoluş sancıları çeken kahramanları, yolları kesiştiğinde birbirleriyle iletişim kurmaya çalışırlar. Her gün yinelenen bu ritüelde bellek işlevinin yerine getiremeyince de gerçekliğin kesinliğinden uzaklaşmaya başlarlar.

Kimilerine göre tüm zamanların en iyi olan bu oyun, 21. yüzyılda da kafamızda soru işaretleri bırakmaya devam ediyor.

www.kabalci.com.tr

ISBN 975-8240-07-2